

Jc
1877

Theocraticum Tribuum
2 Israeliticarum

SYSTEMA

Seu de

Forma Reipublicæ

Israeliticæ

ante Regum tempora,

Auctore

Sebastiano Eberhardo

Jhering,

erenissimi Principi Frisæ Orientalis à Consiliis Regiminis
& Ecclesiasticis.

BREMÆ,

In Officina Saurmanniana,

1731.

RECEIVED AT THE
LIBRARY OF THE
AMERICAN

LIBRARY OF THE
AMERICAN

LIBRARY OF THE
AMERICAN

LIBRARY OF THE
AMERICAN

cu
to
m
Et
ju
ip
ce
Et
ta
in
re
de
qu
po
ri
ne
sta
fo
ha

Præfatio.

Lectori benevolo salutem.

QUum nec jucundio rem nec uti-
liorem considerationem ullius
reipublicæ putarem, quam illius,
cujus instituta Regem regum, legisla-
torem sapientissimum & prudentissi-
mum, Deum inquam immortalem, au-
ctorem habent, reipublicæ nimirum
judaicæ ante regum tempora, cujus rex
ipse Deus nominari & esse voluit, di-
cere non possum, quo stimulo ad le-
ctionem eorum auctorum, qui institu-
ta reip. Hæbraicæ politica tradiderunt,
incitarer, & qua dulcedine lecta lege-
rem, diversasque auctorum sententias
de reipublicæ judaicæ formula, ante-
quam Saulus sceptrum adipisceretur,
ponderarem, cui tamquam verisimilio-
ri calculum apponerem. Sed frustra-
neus labor fuit, hoc alia, illo alia pro
stabilienda sua sententia allegante. Ad
fontes igitur eundum, ibique veritatem
hauriendam putavi, rivulis, quo lon-

gius profluunt, eo magis peregrinat
 aquas admixtas habentibus. Scilicet
 annales illos sacros, qui acta Judicium
 Israeliticorum incerto auctore conscrip-
 ta, nobis exhibent, evolvi, legi atque
 relegi, ut quomodo belli & pacis nego-
 tia administrata essent, animadverterem.
 Examinaui juxta ea, quæ gesta in hac
 republica deprehendi, singulorum sen-
 tentias, easque alias aliis longius a recti-
 tramite recedentes, Grotiique opinio-
 nem verisimiliorem, nec tamen per
 omnia veritati consentaneam, si quid ego
 video, inveni. Etenim quod Grotius
 omne fere punctum reip. judaicæ ho-
 minum adscripsit arbitrio, in eo senten-
 tiæ ipsius, refragantibus sacris annali-
 bus, adstipulari haud potui; ubi vero
 systematicum plurium civitatum inter-
 dum fere dissolutum corpus adpellavit
 Hebræorum rempublicam, illam sane
 appellationem, quantum nimirum ho-
 minum arbitrio adscribi recte potest,
 calculo meo comprobare non dubitavi.
 Quemadmodum autem de formula rei-
 publicæ judicare absque diligenti anna-
 lium sacrorum examine & contempla-
 tione totius nexus negotiorum gesto-
 rum

aug

A

rum

regnatum impossibile, & vice versa enarratio-
 nem omnium ibi conscriptorum nego-
 tiorum pragmaticam loco commenta-
 rii in librum Judaicum mihi inservi-
 turam ratus sum; ita in proprios usus
 & futuram cogitationem memoriam,
 meditationes meas chartæ prius com-
 mendavi, & nunc typis exscriptas Tibi,
 lector benevole, exhibeo, num forte iis
 ad investigandam ulterius veritatem uti
 velis. Omne de antiquarum rerum-
 publicarum formula iudicium difficile
 est, ut ultra probabilitatem vix egredia-
 ris ut plurimum, quem in finem solum
 exemplum de formula nostri sub Con-
 rado I. imperii allegasse sufficiet. Cave
 igitur, putes opinionem hanc nostram,
 tamquam extra omnem dubitationis a-
 leam positam & quasi ex tripode dictam
 Tibi obtrudi. Absit. Probabiliorem
 saltem sententiam istam cæteris opinio-
 nibus dico, etsi tu adhuc, quæ magis
 probabiliter de formula reip. Israeliticæ
 differas, habes, & gratulabor tibi ani-
 mitus de veritate inventa, & senten-
 tiam lubenter mutabo & revocabo. Va-
 le & fave. Dabam Auricæ, die 5to
 Junii 1731.

A 3

Sum;

Summaria.

- §. 1. De partibus imperii cujuscumque violendum prius, quam de forma statuendum.
- §. 2. Simili modo in determinanda rei publicæ Israeliticæ forma procedendum.
- §. 3. Scopus hujus tractationis.
- §. 4. de forma monarchica, aristocratica, & democratica in genere.
- §. 5. Ad nullam harum forma reipublicæ Israeliticæ, quæ Judicum tempore fuit, referri potest, suffraganti non uno viro docto.
- §. 6. Interim tamen monarchica dicitur ab Hontugnio.
- §. 7. Monarchico - aristocratica a Menochio.
- §. 8. & 9. Aristocratica a Sigonio, quæ vera systematicam civitatem vidit.
- §. 10. Democratica a Cuneo & ab Althusio.
- §. 11. & 12. Systematica a Grotio.
- §. 13. Regnum sacerdotale ab Hobbefio.
- §. 14. 15. 16. Theocratia a Rechenbergio & Conringio.

§. 17

- §. 17. *Methodus dicendi nostram sententiam.*
- §. 18. *De chronologia hujus periodi.*
- §. 19. *De jure circa bellum tempore seniorum Josuæ succedentium.*
- §. 20. *de jure circa pacem & fœdera.*
- §. 21. *de jure circa sacra & leges.*
- §. 22. *de periodo anarchiæ & jure circa sacra tunc temporis administrato.*
- §. 23. *de judiciis & modo eorum.*
- §. 24. *de justitia belli Benjamitici ob denegatam justitiam.*
- §. 25. *de initio & eventu belli illius.*
- §. 26. *de pace inita, & convocatis eam in finem comitiis.*
- §. 27. *de pœnis divinis malitiam Israelitarum infecutis.*
- §. 28. *de servitute Mesopotamica per Othonielem divinitus depulsa.*
- §. 29. *de facie reipublicæ post Othonielis mortem, servitute Moabitica, & libertate per Ehudem restituta divinitus.*
- §. 30. *de bello contra Jabinum auspiciis divinis gesto,*
- §. 31. *nec non de illo, quod Gideone, Jephtha, Eli & Samuele judicibus gestum est.*

- §. 32. *Quantum hominum arbitrio circa hæc bella relictum.*
- §. 33. *de particularitate bellorum istorum.*
- §. 34. *de bello civili Ephraëmitico tempore Jephthæ.*
- §. 35. *de jure circa pacem & fœdera.*
- §. 36. *de magistratuum constitutione sub iudicibus.*
- §. 37. 38. *de jure circa sacra, quod iudicibus competit.*
- §. 39. *de immediato vel mediato modo perveniendi ad munus iudicis.*
- §. 40. *de tyrannide Abimelechi.*
- §. 41. *Thola & Fairus immediate a Deo rerum moderamini prepositi.*
- §. 42. *de amplitudine imperii iudicum.*
- §. 43. *de comitiis iudice non existente convocatis.*
- §. 44. *de Comitibus a Samuele indictis.*
- §. 45. *de facie reipublicæ tempore servitutum.*
- §. 46. 47. *Theocraticum civitatum systema rempublicam Israeliticam appellandam esse eam, quæ Josuæ tempora proxime infecuta est, probatur;*
- §. 48. *eamque tempore Anarchiæ.*
- §. 49.

- io circa §. 49. nec non subjudicibus mansisse.
 um isto §. 50. quæ forma singularum tribunum
 fuerit.
 co tem- §. 51. An potestas Judicum dietatoria ju-
 ri a negotiis singularum tribunum de-
 rogaverit.
 dera. §. 52. Josephus sibi contradicere visus
 explicatur & conciliatur.
 ione sub §. 53. Transitus ad contrariarum opinio-
 num refutationem.
 od judi- §. 54. Expenditur opinio Houtagni.
 o modo §. 55. Menochii.
 §. 56. Sigonii.
 e a Deo §. 57. Cunei & Althusii.
 §. 58. Grotii.
 §. 59. Hobbesii.
 dicum. §. 60. Rechenbergii & Conringii.
 sistente §. 61. de præstantia theocratia.
 Etis. §. 62. Quasumque rerumpublicarum
 formas ex theocratia non estimandas
 esse, demonstratur.

§. I.

Non nisi inspectis & consideratis qui-
 buscunque partibus imperii, & per-
 penso modo administrandi rempu-
 blicam, de forma ejusdem rite & so-
 lide

A §

lide

um sy-
 um ap-
 tempo-
 ur;
 §. 49.

lide judicari posse, tam apertum est, ut probatione non indigeat. Ex inductione exemplorum namque constat, qua forma regiminis sit, quis rempublicam administrandi modus. Non itaque ordine inverso prius de certa forma statuendum, & tunc concludendum, quid in singulis casibus procurandæ reipublicæ justum injustumve sit. Quam si tam theoretici, quam qui curas publicas abeunt, recte observassent regulam, aut valde fallor, aut multis litibus, & turbis publicis caruissemus.

§. 2. In examinanda & perpendenda reipublicæ Judaicæ tempore Judicium forma non alio procedendum modo esse, inter Theologos nostros Rechenbergius in *Diss. de sicca Hebræorum ante R. Saulem Monarchia civili*, & ex Politicorum numero Conringius in *dissert. de politia sive republica Hebræorum antea* observarunt. Hos tamen ipsos non omnem administrationis modum uno obtutu contemplatos esse, nec omnes partes imperii simul exhaustisse puto, & recte putare mihi videor. Dum enim formam reipublicæ omnimodo theocraticam fuisse contendant, sane ea negotia, quæ populus Israeliticus proprio Marte obiisse legitur, non animadvertisse videntur, quum tamen ex libello isthoc, qui de Judicibus inscribitur, & historiam rerum a Josuæ obitu usque ad Eli & Samuelem gestarum commemorat, demon-

strari

ut pro-
e exem-
regimi-
ndi mo-
orius de
cluden-
curandæ
Quam si
icas ab-
aut val-
s publi-
da rei-
forma
, inter
n Diff.
rchia ci-
ringius
ræorum
non o-
btutu
impe-
are mi-
ublicæ
ndant,
eliticus
nimad-
libello
& hi-
Eli &
emon-
strari

strari queat, non semper nec omnia sum-
mum numen moderatum esse munera rei-
publicæ, sed interdum partem curarum ipsi
populo reliquisse.

§. 3. Quando autem de forma reipublicæ
Israeliticæ acturus sum, animus non est, om-
nes imperii partes quomodo sese omni
tempore habuerint, quam plenissime per-
tractare, & universum jus publicum gentis
Israeliticæ docere, quum Sigonium, Cunæ-
um, aliosque, qui hanc materiam ex institu-
to tractaverunt, exscribere pigeat. Verum
qualis forma fuerit regiminis in hac perio-
do, qua inter Josuam & Regem Saulum in-
terfuit, commonstrabo ex sacris Judicum an-
nalibus ex mente quidem Sigonii lib. VII. c.
2. §. 3. *Jejune* scriptis meo autem iudicio &
Josepho, & cuicumque alii præferendes.
Non nescio equidem, ex legibus cujusvis
reip. magis æstimandam esse formulam regi-
minis, quam ex rerum factarum enarratio-
ne, quandoquidem inter omnes constat,
sæpius aliquid de facto fieri, quod jus pro-
hibebat. Sed nos in præsentiarum eo tutius
relationi libello de Judicibus insisti putamus,
quoniam deficientibus legibus fundamenta-
libus, ad solam historiam quam dicunt pra-
gmaticam, recurri solet & recurrendum est?
& de jure theocratix nullæ leges nisi Exod.
XIX. 3. 8. Deut. XVII. 8. 12. exstant.

§. 4. Præsuppono hic, quod inter omnes
con-

constat, aliam formam monarchicam, aliam aristocraticam, aliam democraticam appellari, prout vel unus monarcha rerum moderamini præest, vel optimates summam civitatis curant, vel universus populus summam imperii partes ipse obit, alias vero mixtas nominari civitates, ubi summus imperans, vel optimates ad exercitium imperii consensum populi adhiberet. Quibus noviores politici systema civitatum addunt, ubi nonnullæ civitates, salva suprema in cives potestate, foedera aliquo æquali inter se securitatis publicæ causa, unctæ in systema quoddam ita coeunt, ut in cautis una civitas esse videantur, quum potius respublica unitarum provinciarum, more apud Batavos loquendi solenni, sit appellanda.

§. 5. Ad nullam harum formarum referri regimen populi Israelitici ante Saulem posse, libellus jam a nobis laudatus, imo vero propter divinam inspirationem nostris laudibus impar, lectorem attendam edocet, quandoquidem maxima reipublicæ negotia tantum non omnia jubente summo Numine expedita esse, plurimæ paginae loquuntur. Singularitas imperii jam olim Josepho, historographo judaico, ansam præbuit singulari nomine Theocratiam appellandi regimen illud, cui appellationi ut calculum cum viris doctissimis adjiciam, historia & series rerum gestarum non suadet tantum sed fere mandat.

n, alian
n appel
um mo
mam ci
us sum
ro mix
s impe
imperii
bus no
ant, ubi
n cives
er se se
systema
na civi
publica
Batavos
referri
a posse,
ro pro
udibus
uando
antum
xpedi-
Singu-
storia-
ari no-
illud,
is do-
rerum
man-
dat.

dat. Interim tamen pace tantorum virorum,
qui puram theocratiam rempublicam Israe-
liticam dixerunt, in eo ab eorum recedam
sententia, ut non solum partem administra-
tionis genti ipsi relictam adstruam, verum
etiam hanc administrationem formulæ syste-
maticæ civitatis similem fuisse assenam.

§ 6. Antea autem quam assertionem hu-
jus meæ sententiæ aggredior, eruditorum o-
piniones, qui omne imperium gentis nomi-
natæ humanam existimarunt, & modo mo-
narchicam, modo aristocraticam, modo de-
mocraticam dixerunt, recensendas, mihi su-
mam, Monarchicæ formæ defensor existitit
Adrianus Houtognus, Jureconsultus Bata-
vus. Hic enim potestatem domesticam Pa-
triarcharum Abrahami, Isaaci & Jacobi ad
monarchias refert, tum initia theocratia
Mose duce cœpta & sub Josua continuata
monarchiæ civili æquiparat, atque demum
illud seculum, quod intervallum inter Jo-
suam ac Othonoielem, sequitur, nimirum
seriem illam Judicum consummatissimam
monarchiam fuisse defendit, thoeratiæ di-
vinæ omnem gloriam detrahens.

§. 7. Mixtum imperium ex monarchia &
aristocratia obtinuisse Menochius de republ.
Hebr. lib. I. c. I. §. 5. censuit: Judex, in-
quit, nihil fere publicum, suo ipsius arbi-
trio ac voluntate agere, nisi forte in re-
bus bellicis, cum subita urgensque neces-
sitas

„fitas ita postularet, statuere poterat, se bell
 „omnia eschiorum contilio, synedriiqu Sib
 „suffragio ad eum modum dependebant exi
 „quo nunc in Geneta (Genevensi) Genuen na
 „sique republica, a consilii calculo pender res
 „videmus. Dissentit Menochius ab Houto run
 gno in eo, quod ille Judices tamquam Mo tica
 narchas cuncta pro arbitrio gubernasse exi ti
 stimaverit, hic autem Judices regulariter §
 consilio optimatum adstrictos, & nonni ma
 summa urgente necessitate, potestate aliquo diff
 dictatoria functas, inconsultis optimatibus ob
 de republica statuere potuisse opinetur. V.

§ 8. Judicum potestatem magis adhuc ex rum
 tenuat Sigonius, qui optimatibus majore con
 partes adscribit, eorumque imperio, princi bis)
 patum Judicum subordinat. Ita enim lib. 12 t
 „I cap. V. §. 4. De seniorum, ait, imperio las
 „significatur secundo Judicum, servierunt gul
 „Israelitæ Domino, cunctis diebus Josuæ, & que
 „Seniorum qui post eum vixerunt, & nove cide
 „runt omnia opera Domini, quæ fecerat in suu
 „Israel. Judicibus inde rerum potentibus cis o
 „eodem modo Aristocratia fuit, siquidem cog
 „illis principatum administrantibus, & lex, exe
 „ut ante valuit, & Deus ipse imperium te pus
 „nuit. Et de Judicum electione lib. VII. c. tur
 „2. §. 5. ita habet: Cum autem scriptum est, seju
 „Deum populo hunc aut illum salvatorem ind
 „excitasse, significat, Deum populo in men lium
 „tem iniecisse, ut hunc aut illum Judicem ta c
 belli

rat, se belli ducem designaret. Haecenus Sigonius.
 Sibi tamen ipsi eum non constare, apparet
 exinde, quod theocratiam potestati huma-
 nae postposuerit; neque quid Deus sibi ipsi
 reservaverit, quid hominibus tradiderit, pa-
 rum accurate distinxerit, formam Aristocra-
 ticam §. 5. in eo constituens, quod ibi lex po-
 tissimum cum Deo dominata fuerit.
 §. 9. Illum tamen ipsum Sigonium syste-
 maticam civitatem in populo Israelitico vi-
 disse, sed alio nomine magis implicato &
 obscuro, appellasse, abunde ex lib. I. capitis
 V. §§is ultimis abunde constat, ubi, *Hebraeo-*
rum rempublicam quodammodo tripartitam fuisse,
 contendit. Una enim (loquor ipsius ver-
 bis) fuit, quæ universum populum, id est,
 12 tribus, complexa est, altera quæ singu-
 las ipsius populi tribus; tertia, quæ sin-
 gulas singularum trium civitates. Jam,
 quemadmodum in systematica civitate ac-
 cidere videmus, ut urbes vel pagi singuli
 suum senatum habeant, qui de rebus publi-
 cis decernat, & causas privatas, capitalesque
 cognoscat: & suos magistratus, qui judicia
 exercent: ex quibus omnibus in unum cor-
 pus morale coalescentibus, provincia nasci-
 tur, a reliquarum provinciarum rationibus,
 sejuncto jure publico & suprema potestate
 independente gaudens, ita ut plurimum ta-
 lium provinciarum reipublicæ causa institu-
 ta conjunctio, systema civitatum constituat;
 non

non fecus in populo Judaico ex civitatibus
& pagis tribus, ex tribus rempublican
universam conflata Seldenus perhibet
adeo ut triplex seu tripartita Aristocrati
exinde evaserit.

§. 10. In omnia alia abiens Cunæus lib. Itue
cap. 12. ab appellatione Democratix quidem
abstinet, jura tamen gentis ita effert, ut re
rum summam populo vindicet, opinionis
suae forsitan secutus Althusium licentia De
mocraticæ, cum injuria monarcharum &
optimatum, adsertorem acerrimum, vid
Alth. polit. cap. XXXIII. n. 32. & c. XXXIX.
n. 77. Audiamus Cunæum lib. I. cap. 12. ita
loquentem: In quibus salus omnium &
summa reipublicæ vertebatur, consulta
tum de his plerumque cum populo est
Indicta enim comitia sunt, in quibus solus
populus partem aliquem caperet regundæ
reipublicæ. - De rege igitur, deque bel
lo, ut dixi, decreta facta sunt interdum
auctore populo. Cætera omnia Senatores
Sanhedrin per se expedivere. Et paulo
ante de potestate Judicum verba faciens:
Hunc (Josuam) inquit, pari potestate fe
cuti sunt, qui præeundo, edicendoque
prætores dici dictatoresque poterant, etsi
in sacris annalibus Judices appellantur, ra
tione haud multum diversa. At Flavius
novæ vocavit, quod nomen etiam Syl
læ, Cinnae, Marioque & aliis dictatoribus

Ro-

viciatibus Romanis Græci dedere. Hos iudices, in
 publican magnis motibus, necessitas creavit; & com-
 perhibet pertum negotiis atque periculis est, in bel-
 stocratico lo feliciter illis rem semper processisse, cum
 regum temeritatem persæpe fortuna desti-
 us lib. Ituerit. Fuit etiam, cum iidem rebus civi-
 quidem libus intenti agerent, causasque audirent
 t, ut res sed graviores. Raro enim pro tribunali
 pinionis sedebant. Jussus modo, imperiumque, &
 tiæ De summa rei ad eos pertinuit. Hactenus ver-
 arum & ba Cunæi. Tum de iudiciis inferioribus &
 m, vid superioribus differens, alia causis privatis,
 XXIX, aliud publicis præfuisse, concludit. Ut pau-
 o. 12. ita cis, quod Cunæus sensisse videtur, edicam,
 nium & Regimen popolare seu democraticum fuisse
 onfulta, autumat, ita ut summa rerum penes popu-
 ulo est, lum fuerit, ex cuius voluntate dicafteria in-
 us solus feriora & superiora causis privatis audiendis
 egundæ & decidendis vacaverint, Senatus autem ali-
 que bel- quis curam publicarum rerum habuerit, &
 terdum non nisi necessitate extrema id efflagitante,
 natores dictatoria potestas iudicum in subsidium vo-
 t paulo cata fuerit.

faciens: §. II. Quid Grotio de rebus Israelitarum
 state se- statuere visum fuerit, præfamen ipsius An-
 ndo que nalibus Iudicum præmissum loquitur, & il-
 ant, et si- lud, quod ad Deut. XVII. 9. annotavit. Si
 tur, ra- mentem ipsius recte assequor, aliam formam,
 Flavius republica iudicem habente, aliam iudice ta-
 am Syl- li non existente, fuisse statuit. Divinitus
 toribus illum constitutum esse, ad Jud. cap. VIII. 23.

Ro-

B

anno-

annotat, ubi sermonem Gideonis: Dominus dominabitur vobis, ita explicat, *Is vobis principes designabit.* Interregem divinitus constitutum donisque divinis ideo instructum judicem fuisse Israeliticum, atque eadem potestate pollentem, quam fuerat ille magistratus, qui Tyriis & Carthagenensibus Suffetes dictus est, jam antea ad Deut. XVII. 9. annotaverat, ubi potestate ipsorum per scripta addit: Isti vero apud Hebræos Suffetes plane similes erant Romanis interregibus, ac postea dictatoribus, neque ab Hebræis regibus ulla re differebant, præter quod satellitium & pompam non habebant: ac propterea nec tributa, nec vengalia exigebant. Cæterum erant, ut Josephus loquitur, *ἡγεμόνες, ἀυτοκράτορες.* Itaque & reges vocantur, Jud. IX. 6. constituerunt Regem Abimelech, id est, *δικαστήν* Jud. XVIII. 1. mortuo Samfone in diebus illis non erat Rex in Israel: id est, *δικαστής.* Ac sicut Reges absque Synderio jus interficiendi habebant, ut docet Talmudicus titulus de Rege, & 2. Sam. I. 15. & loca alia, sic & isti *δικασταί*, sive interreges, ut apparet exemplo Gideonis Jud. VIII. 16. 17. & Jephthæ Jud. XII. 6. Speciosa equidem sunt, quæ memorat, de divina designatione & constitutione nec non de donis divinis propheticis Judicem, adeo ut theocraticum imperium indigitasse videatur

Gro-

Grotius. Sed rem accuratius perpendenti
obscurum non est. Grotium nihil summi Nu-
minis directioni attribuisse, sed illimitatam
quamdam potestatem iudicibus nostris ad-
scripsisse.

§. 12. Neque vero istud regnum iudi-
cum, perpetuum & constans; quin potius
iterum iterumque iudicibus a summo Nu-
mine non designatis, tribus Israeliticis, sin-
gulas cum summo imperio fuisse, & rerum
summam ipsas administrasse, idem Grotius
loco præfaminis Annalibus iudicum præfixi,
annotavit. Ipsius, non meis, hac de re lo-
quar verbis: Itaque ubi tales extra ordi-
nem viros Deus non excivit, erat dissolu-
tum reipublicæ corpus, nec quicquam in
commune agebatur. Tribus singulæ suas
res suo periculo accommodo agebant, nisi
si quæ ex usu temporum fœdus inter se fe-
cerant. Talis fuit Græciæ status Concilio
Achaico, Romanorum artibus dissoluto, &
Galliæ ante Cæsaris tempora: Germaniæ
vero & Britanniæ multo etiam serius. Sy-
stema quidem civitatum sapiunt ea, quæ hic
habet Grotius, sed laxiori fœdere junctum
visum fuit ipsi, dum Græciæ, Galliæ, Ger-
maniæ & Britanniæ, antiquis, comparavit
Judæam in tribus duodecim divisam. Gro-
tius sententiæ adstipulatur Houtuynius quoad
illud intervallum temporis, quod inter Jo-
suam & Othonielem intercessit, Illo enim

Othonielem proxime antecedente tempore, singulas tribus cum summo imperio fuisse dicit, quippe quæ ut territoriis distinctæ fuerunt, ita deficiente principe, commune jus imperii singulis tribubus fuisse distinctum. Quam in rem Grotii verba a nobis jam adscripta adfert & subjungit: sed & ipsa foederis sanctio jus singulis summum probat. In foedere fuisse communi ad opus perficiendum nihil dubito. Sic & judicium commune fuisse. Neque vero hoc insolens, ut plures distinctis territoriis principes summi, judicio communi utantur. Hæc Rechenbergius in allegata differt. §. 30. refert, & quum supra retulerimus, Houtuynium statuisse, ab Othoniele postea per judicium seriem, usque ad Saulem, obtinuisse veram & solam monarchiam, in eo ab opinione Grotii plures tales vicissitudines statuentis recedit, alioquin quoad reliqua ipsi plane concors. En opinionones variantes eorum, qui regimen Israelitarum nil nisi humanum existimaverunt, theocratici imperii plane immemores.

§. 13. Restat ut sententias illorum recensamus, qui divinum imperium in rebus judaicis viderunt, imo omnes imperii partes soli Deo vindicavere, interreges judaicos & populum omni privantes regimine. Deum intermediis sacerdotibus regnum Israeliticum rexisse, Hobbefius auctor est, qui idcirco *regnum sacerdotale, vel sacerdotium regale* for-

mpore, formam reipublicæ nostræ, appellandam esse
 fuisse ex dicto 1. Petr. II. 9. evincere conatur de
 tæ fue Cive cap. XVI. §. 14: Post mortem, inquit,,
 ne jus §. 15; Josuæ, sequuntur tempora judicium,,
 nctum. usque ad Saulem regem, in quibus manife-,,
 am ad stum est, jus regni a Deo instituti mansisse,,
 cederis apud *Sacerdotem*. Erat enim *regnum* ex pa-,,
 n foede- cto *sacerdotale*, id est, regnum Dei per sa-,,
 um ni- cerdotem, atque tale esse debuit, usque,,
 e fuis- dum forma illa a populo ipso, consentien-,,
 res di- te Deo, mutaretur: id quod non est fa-,,
 iudicio ctum, antequam petentibus regem consen-,,
 gius in sisset Deus, dixissetque Samueli: Audi po-,,
 n supra pulum in omnibus, quæ loquuntur tibi:,,
 ab O non enim te, sed me abjecerunt, ne re-,,
 usque gnem super istos. 1. Sam. VIII. 7. Potestas,,
 n mo- itaque civilis summa debebatur *jure*, ex in-,,
 plures stitutione Dei, Sacerdoti summo. *Facto*,,,
 s. En- a Deo extraordinarie suscitatis, Israelitæ,,
 gimen (gens Prophetarum avida) propter existi-,,
 mave- mationem prophetiæ protegendos se & ju-,,
 nores. dicandos subjecerunt. Tunc pergit pro-,,
 recen- bare Hobbesius, Deum ab initio sacerdoti
 us ju- vicariam potestatem suo nomine imperandi
 partes destinasse, ideoque jus regnandi semper pe-
 cos & nes sacerdotes mansisse, quamvis facto se-
 Deum cus fuerit: Siquidem igitur jus regni spe-
 aeliti- ctetur, (pergit sub finem dicti §i Hobbe-
 qui id- sius) simul erat *summum imperium civile* &
 regale *verbum Dei interpretandi auctoritas*, in sacer-
 for- dote,

»,dote, si vero factum consideres, simul e-
 »,rant in Prophetis, qui Israelitas judicabant.
 »,Nam, ut *Judices*, auctoritatem habebant
 »,civilem; ut *Prophetae* interpretabantur ver-
 »,bum Dei; atque ita omni modo huc usque
 »,duæ illæ potestates inseparabiles exstiterunt.
 Interim tamen, quæ Hobbefius arbitrio pri-
 vato civium concessa censuerit eodem patet
 §o: Institutione Regni Dei sacerdotalis ait,
 etfi pœnæ statutz fuerunt, & magistratus,
 quo judicarent; jus tamen pœnas sumendi
 dependebat ab arbitrio privato. Et penes
 dissolutam multitudinem & singulos erat,
 punire vel non punire, prout a privato ze-
 lo excitarentur.

§. 14. Agmen hic claudant, qui formam
 theocraticam defendentes, hominum, judi-
 cisve populivæ arbitrio, aut nihil aut parum
 reliquerunt. Inter illos ex professo maxi-
 me ea de re disputarunt Witsius, Spence-
 rus, Rechenbergius, & qui ob eximia in
 rem politicam merita, primo nominandus
 fuerat Hermannus Conringius aviæ meæ pa-
 ter, excellent. Witsium & Spencerum mis-
 sos jam faciam, & de Rechenbergio & Con-
 ringio dicam. Illius verba, ut quid fense-
 rit, eo clarius constet, adscribam ex allega-
 »,tæ dissertationis §. 34. Ut ergo, ait, in com-
 »,pendium dicenda hic redigamus; formam
 »,regiminis judicum tempore, fuisse theo-
 »,craticam magis arbitramur, quam monar-
 chiani

chiam civilem; ita ut nulla ab Aristotele,
 descripta reip. forma recta aut irregularis,
 hic applicari queat. Deo enim summa ju-
 ra imperi reservata sunt, ut regi alias sum-
 mo Civili. Quia ille ad Saulis tempora,
 aut cœlesti aliquo indicio, aut immediato,
 spiritus sui impulsu, aut factis humanam,
 spem excedentibus monstravit, quos du-
 ces aut vicarios populi sui vellet: Fœdera,
 nulla cum gentibus vicinis ineunda, nisi li-
 centiam prius a Domino impetrassent. Jos. 19
 IX. 14. 16. Bella absque Dei consilio suscipe-
 re non licebat Jud. XX. 18. 28. leges novas,
 faciendi potestas iudicibus non permissa.
 Summum iudicium rerum apud Deum erat.
 Etsi quando defuit iudex a Deo excitatus,
 populi tribuumque seniores, juxta legum,
 divinarum præscriptam normam, aut ora-
 cula & responsa Dei per sacerdotem sum-
 mum edita, jus dixisse vero utique simile
 est. Ex dictis constat Rechenbergium, &
 iudices gentem Israeliticam ab omni arbitrio
 circa administrationem regiminis exclusisse.

§. 15. Superest, ut de Conringii sententiâ
 ex Dissert. de Politia sive republica Hebræo-
 rum clausulas concernentes apponamus. Post-
 eaquam Vir doctissimus de partibus singulis
 regiminis multa differuerat, tunc tandem
 formam regiminis descripturus §§. XL. XLI.
 & XLII. ita ait: Nunc porro super hacte-
 nus dicta reflectamus paululum mentem,

33 & quæ forma regiminis in gente Hebræa,
 33 sub Mose, Josua & Judiciis obtinuerit, con-
 33 sideremus. Plerique existimant formam
 33 reip. Hebræorum fuisse Aristocraticam ante
 33 Reges, Petrus nimirum Galatinus, Caro-
 33 lus Sigonius, Angelus Caninius, Joachi-
 33 mus Stephani, Calvinus, Martyr, Daneus,
 33 quos Henningus Arniseus Relect. Polit.
 33 lib. II. c. 4. S. 5. allegat. - - Quo tempore
 33 dicit Sigonius regnum fuisse rempublicam
 33 Hebræorum, de eo nos nihil dubitamus.
 33 Quod autem de Aristocratia dicit, id du-
 33 bium videtur haud parum esse. Primum
 33 nulla ex formis Rerum publicarum, quas
 33 Aristoteles nobis descripsit, Reip. Hebræo-
 33 rum, quæ ante reges fuit, satis convenire
 33 deprehenditur. Omnes illæ formæ tales sunt,
 33 ut τὸ Κύειον sive summa potestas rerum a-
 33 gendarum fuerit penes homines. At in
 33 Hebræorum republica τὸ Κύειον diu mansit
 33 penes ipsum Deum. Apparet id ipsum ex
 33 Majestatis juribus, quæ majora vocant, le-
 33 gum sanctione, magistratuum institutione,
 33 bellorum indictione, quæ Deus sibi serva-
 33 rat.

§. 16. Pergit Conringius: Si nunc igitur
 33 id attendere velis, quod unus summam
 33 potestatem in Republica Hebræorum ab
 33 initio obtinuit, Monarchiam illam rempu-
 33 blicam possis dicere. At vero si id potius
 33 velis attendere, quod is unus fuit ipse
 33 Deus,

curam sacrorum exercet; ita de singulis hisce negotiis imperantium Israeliticorum quid in Annalibus Judicum proditum sit memoriæ, considerandum est. Considerabimus autem separatim ea, quæ jussu summi Numinis, tamquam regis, & ea, quæ proprio arbitrio Israelitarum gesta sunt. Eam enim inter theocratiam & humana imperia statuimus differentiam, ut Deus, licet in rebus publicis ordinariis occulte dirigat animos imperantium, attamen externe regimen plene committat hominibus, & licentiam potestate abutendi permittat, in theocratia autem maximam partem imperii sanctissime & justissime administrandi sibi reservaverit. Ideoque, si constabit, Deum in quibusdam imperii partibus interdum licentiam externam pro lubitu agendi, populo permisisse, tunc sane nostræ opinionis, qua theocratia non nihil humani imperii admixtum statuimus, veritas quam liquidissime constabit.

§. 18. Ad seriem autem rerum gestarum eo melius intelligendam, distinguenda censeo esse tempora illa, quibus populus prorege illo divino sive dictatore (judicem intelligo) destitutus fuit, ab iis temporibus, ubi laudati proreges a summo Numine administrationi reipublicæ præfecti fasces tenuere. Atque ideo de Chronologia annalium Judicum, quantum ad tractationem nostram pertinet, pauca ante enarrationem ipsam, dicen-

dicenda sunt. Neque tamen extra oleas vagantes iusto longiores, sed quam brevissimi erimus, quam dissentientium sententiam veriorem existimemus, paucis indicantes. Josephinam chronologiam, ubi tempora servitutum a temporibus iudicatum seorsim numerantur, idcirco haud sequendam duco, quoniam calculus annorum ad 628 ita ascendens, celebrem illum numerum 480 annorum i. Reg. VI. I. memoratum ab egressu Israelitarum è terra Ægypti usque ad tempus cœpti ædificii templi Salomonici, quam longissime superat. Eusebiana, quæ Calovio dicitur, chronologia licet Josephina illa verisimilior attamen eam ob rem omnibus numeris absoluta mihi non videtur, quandoquidem tali modo trina tempora quietis Josuanæ, regiminis seniorum, & *αὐτοκρατίας* popularis, a Josepho ita appellatæ, & servitutem Moabiticam præcedentis, distinguere, & a se invicem secerni nequeunt; sed placet mihi Chronotaxis illa Ufferiana, quam Calovius in præloquio ad Annales Iudicum ex ipso recenset. Hic numerum annorum ita iniit, ut

1) a quiete Josuana ad Cusanis oppressionem annos	-	-	-	32.
2) & inde ad liberationem & quietem sub Othoniele reddi cœptam,	-	-	-	8.
& postea				
3) ab illo tempore usque ad servitutem				&

& oppressionem Moabiticam annos . . . 62 sibi v

4) Oppressionis annos 18 cam.

& sic porro numeret, chronotaxeos hujus rarus C
tionem in eo fundans, quod vox hebraea in ob
quieuit, ita quiescere coepit, interpretanda conclu
sit, non secus ac alias genuit, progignere nam
coepit, aedificavit pro aedificare coepit, lega spon
tur, adeo, ut tempus quietis non de dura bellu
tione, sed de initio accipiendum & intelli dere
gendum sit. Et ut tandem id, cujus gratia ferer
chronologiae Ufferianae subscribo, comme die a
morem, tempus illud intermedium 32 an ne,
norum inter quietem Josuanam & servitu circa
tem Moabiticam ita dividendum reor, ut 10 cean
annos ad regimen Josuae, ab illa quiete ter cujus
rae sub Josua stabilitae usque ad obitum ipsius soly
referendos, 8. annos gubernationi senio Hor
rum *αναρχία* antecedenti, & 14. huic popu Ekro
lari imperio attribuendos, adsupplendum Bello
autem numerum 18 annorum, quos Josephus tribu
τῆ ἀναρχία adsignavit, servituti Moabiticae quar
demendos 4. annos cum Calovio judicem, dem
quum valde credibile sit Moabitas turbulen obse
tissimo reip. Israeliticae statu ad subjugandos xiliu
Israelitas abusos esse. cipio

§. 19. Sed satis de computatione anno
rum, quantum ad scopum meum praesen
tem pertinet, praemonitum puto. Ad ipsam
rerum actarum enarrationem jam accedam,
& quoniam octennium gubernationis senio
rum a Josepho laudatum hic primum locum
sibi

sibi vindicat, idcirco de hoc ante omnia di-
 igam. Mortuo Josua, quum bellum adver-
 jus rarus Chananæos, qui omnem victoriæ spem
 hebræi in obitu Josuæ reponebant, gerendum esset,
 etandaconsultus Pontifex de voluntate Dei, cujus-
 gignere nam foret imperium in bello Chananæo, re-
 , lega spondit, jubere Deum ut Judæ tribus ductu
 e dura bellum gererent. Jud. I. 1. 2. Tunc Juda scē-
 intelli dere cum Simonide de bello Chananæis in-
 gratia ferendo icto, quod offensivum fœdus ho-
 omme die appellatur, summoque auxiliante Numi-
 32 an ne, (licet de specialioribus præceptis divinis
 ervitu circa modum bellum suscipiendi annales ta-
 ut 10. ceant) victor evadens pro tribu Benjamin,
 te ter- cujus copia procul dubio adfuerant, Hiero-
 ipsius solyma Jud. I. 8. pro tribu Simeonis autem
 senio- Hormam, pro seseque Gazam, Asklon &
 popu- Ekron, nec non loca montana occupavit
 ndum Bello hoc tribubus duabus implicitis cæteras
 ephus tribus pacem coluisse æque credibile est,
 biticæ quam cum non ita multo post vel circa ea-
 licem, dem tempora Ephræmi Bethel diu frustra
 ulen- obsessum proditiōis ope occuparent, au-
 andos xilium quidem ferente, sed nihil speciale præ-
 anno- cipiente Deo optimo Maximo. Atque hoc
 æsen- eo tempore, quo seniorum regimen a Jo-
 ipsam sepho laudatur, accidisse annales nos dubi-
 dam, tare non sinunt.

§. 20. Quod ad pacis & fœderum jus hoc
 ævo usurpatum attinet, singulæ tribus & pa-
 cem & fœdera, eaque non interrogato ora-
 culo

culo divino, immo indignante Deo, pepi-
gere cum Chananæis. Refert enim Anna-
lium autor c. I. quod tribus Benjamin, Ma-
nasse, Ephraim, Sebulon & Naphtali anti-
quas gentes e medio haud sustulerint, sed
pace pacta, subditos & tributarios sibi red-
diderint. Et ne putes subditos illos tributa-
rios universæ reipublicæ Judaicæ paruisse, en-
singulæ nominantur tribus, quæ singulis po-
pulis Chananæis imperitaverint, non secus
ac plurimos pagorum Helveticorum singu-
los suis dominari subditis hoc nostro tempo-
re videmus. Discimus exinde rempublicam
tum temporis non unam fuisse, sed duode-
cim civitates complexam, si scilicet ea civi-
tas jure suo dicitur, quæ jus belli & pacis,
nec non foederum exercet, & præter cives
subditis alienis jura reddit. Jam porro con-
cludimus, singulas tribus, quando de rebus
commodum proprium tangentibus consu-
lendum fuit, comitia instituisse propria, &
ubi utilitas plurium tribuum consultationem
publicam efflagitavit, majora imo & univer-
salia convocasse. Ne autem putemus, fœ-
dera illa mandatis divinis adversa Deo pla-
cuisset, indignatio divina ex c. II. 2. annotan-
da est, quæ etiam de exercitio theocratix
nos certiores reddit. Alia tamen fœdera
jussis divinis haud contraria, de quibus qui-
dem nullum in sacris annalibus vestigium,
Deo non displicuisse, credo.

§. 21. De jure sacrorum & legum ita statuendum videtur, quod populus sacrorum & jurium a Deo O. M. conditorum cultor exactissimus extiterit, nec quicquam in illis temerario ausu immutaverit, quum omnis immutatio a Mose diris execrationibus esset prohibita. Litium & causarum privatarum iudices a singulis tribubus suos electos, quis in dubium vocaret, quum Deus electionem magistratuum in Palaestina creandorum, populo expressis concesserit verbis Deut. XVI. 18. Iudices, inquit, & moderatores, constituito tibi in singulis portis tuis, quas Jehova Deus tuus dat tibi per tribus tuas, qui judicent populum iudicio justo. Intel- ligere enim hinc est, cum in singulis urbibus fuisse iudices institutos, tum populo jus datum eos sibi eligendi ex suo numero, tantum habita indubie ratione prudentiae & iustitiae. Non minus illud summum causarum arduarum dicasterium, quod stabiliri Moses praecipit Deut. XVII. 8. 9. 10. 11. 12. hac epocha floruisse, credendum esse reor, si regimen seniorum recte ab autore annalium biblicorum & Josepho laudatur.

§. 22. Laudatissimam hanc periodum statum illum turbulentissimum infecutum esse, qui in annalibus biblicis cap XVII—XXI, describitur, & a Josepho *αναρχία* dicitur, & Josephus ex traditione refert, & constans jam inter omnes est opinio. In initium hujus

§. 21,

jus periodi incidisse illud tempus videtur, quo Danitis sortem suam jam pridem assignatam occupantibus, Micha cultui idololatrico ansam dedisse legitur cap. XVII. & XVIII. quominus enim ad periodum præcedentem referatur, laudes ejusdem jam jam memoratæ obstant. Evanuit itaque cultus purissimus a Deo præscriptus, in ejusque locum Tribus Danitarum, indignante licet, ast tamen quoad externum effectum permittente summo Numine, jus sacrorum usurpare incepit, universa disciplina magis magisque in pejus ruente quotidie.

§. 23. Judicia quidem inferiora non plane cessasse credendum est, quum sceleratissimi rebelles imo & latrones iudicibus suis haud carere soleant. Iudices tamen Benjamiticos Sparta sua male functos, omne exuisse juris & æqui studium, nefandum illud scelus mulieris libidine violentissima enecatæ fatis superque demonstrat. Neque vero tribunal illud supremum causarum arduarum cognitioni & decisioni præfectum, tunc consultum esse apparet ex sacris annalibus, tametsi Josephus, Senatum primum impetum e vestigio bellum contra Benjamitas decernentium cohibuisse, & non ita temere cognatis bellum inferendum, priusquam verbis agerent de criminibus, suasse referat. Comitibus potius indictis, undecim tribuum deputati ad tribum Benjamin legatos, qui

fontes

fontes ad pœnam deposcerent, miserunt, & Benjamitis exhibitionem delinquentium tamquam juri *ἀντιπραΐας*, civitati ipsorum competentis, adverſariam detrectantibus, de bello suscipiendo decreverunt.

§. 24. Benjamitæ se æquali jure pœnarum in cives tribus suæ, ac cœteræ tribus in suos utantur, vi *ἀντιπραΐας* gaudere & hoc supremæ potestatis jus, si mandatis reliquarum tribuum sibi æqualium & exhibitionem reorum jubentium parendum foret, non parum deminutum iri rati, ad conservandum jus *ἀντιπείθουον* necessarium putarunt, neque exhibere fontes, quod excusandum fuisset, neque, quod majus, pœnis promeritis adficeret, atque ita *jus adgratiandi* exercere. Verum enim vero, quum scelus non ad solos tribus Benjamiticæ cives pertineret, nec ita, ut modo loquendi nunc usitato utar, res domestica Benjamiticæ tribus esset, quo casu cæteras tribus ab omni cognitione abstinere decebat & oportebat omnino, sed alterius tribus, scilicet Ephraëmiticæ, hominem violasset, imo & jus gentium nimirum securitatem publicam horrendo modo læsisset, existimarunt undecim tribus, licere sibi ita contra Benjamitas agere jure gentium, non secus ac doctissimus Huberus lib. I. Sect. III. cap. 3. §. 27. 28. talia fas esse docet: si constet, eos, qui præsumunt civitati, nolle in suos, qui *contra fœdus* deliquerunt (& quid magis

C

magis contra foedus est, quam sociæ civita-
 „tis homines impune lædere?) animadverte-
 „re, imo illos recipere in publicam prote-
 „ctionem. Tunc enim socios habere jus,
 „ejusmodi maleficos capere & damnatos
 „punire, non quidem imperii, sed magis
 „jure belli dicendum videtur, si manifestum
 „sit delictum, & contra foedus admissum.

§. 25. Ad arma igitur ventum est. Tunc
 demum divinum oraculum non de justitia
 belli, ast de modo interrogatum, respon-
 disse legitur tribum Judæ, belli ducem fore,
 cap. XX. 18. qui honor tribui huic jam an-
 tea obvenerat, uti supra relatum est. Pla-
 cuit nimirum Deo undecim tribuum consen-
 sus vindicandi justitiam legum suarum, atque
 ideo, ut decreta a Comitibus vindicta publica
 executioni mandetur, autor exstitit. Du-
 bium poterat pœnæ genus in hoc facinore
 videri, quandoquidem pœna adulterii, cri-
 minis in uxorem legitimam commissi, & pœ-
 na stupri violenti virgini illati, imo & pœna
 homicidii, ad coitum hoc violentum, cum
 concubina eaque fidem transgressa habitum,
 & ad mortem exinde secutam stricto jure
 applicari non poterat, atque ita ex præscri-
 pto Deut. XVII. 8—12. vel summus sacer-
 dos, vel confessus Levitarum, in hac causa
 difficiliori adeundus, & de jure dicundo in-
 terrogandus & consulendus fuerat. Sed
 Deus in favorem subditorum pœnas justissi-
 mas

civita-
verte-
prote-
re jus,
nnatos
magis
festum
um.
Tunc
ustitia
espon-
n fore,
m an-
Pla-
onsen-
atque
ublica
Du-
cinore
i, cri-
& pœ-
pœna
cum
itum,
o jure
æscri-
sacer-
causa
do in-
Sed
ustissi-
mas

mas anhalantium de jure suo remisisse & jus aliquod circa pœnas extraordinarium indulgisse videtur, claro indicio, ipsum theocratiam suam cum libertate aliqua subditis concessa, exercuisse. Qua fortuna bellum Benjamiticum gestum sit cap. XX. a versiculo 19. usque ad finem pluribus narrat, & sexcentos saltem Benjamitas residuos mansisse vs. 47. refert annalium sacrorum autor.

§. 26. Vix bellum cruentissimum mors fere omnium hostium finierat, quum undecim tribuum Viri cognatas clades easque dirissimas, & extirpationem unius tribus dolerent, imo flerent, vid. c. XXI. quamquam res facta infecta fieri nequiret. Supererant modo sexcenti illi viri, iique innupti, nec multiplicatio speranda erat, cunctis fœminis tam conjugatis quam puellis igni ferroque (horrendum dictu) trucidatis. Accedebat temerarii jurisjurandi superstitiosa religio, quandoquidem immani crudelitate instincti XI. tribuum homines, diris execrationibus se obstrinxerant & devoverant, ne ullus filiam suam tribus Benjamiticæ viro elocaret. Illi ergo ex bello reduces comitiis celebratis de redintegrando circulo tribus Benjamiticæ, (liceat vocabulo apud nos jam jam non infrequenti uti) deliberationem instituerunt. Temerarium, imo fere illicitum jusjurandum, uti nullum, ita servandum quidem non erat, sed superstitionis id consiliū

C 2

dedit,

dedit, ut rapi filias mallent, & crimen raptus fieri permetterent, ne contra juramenti religionem eas lubentes in matrimonium dedisse viderentur. Itaque sexcenti illi ex spe- luncis, quibus sese abdiderant, revocati sunt, & pax conciliata. Quadringenti eorum vir- gines Jabiticas, quæ cæsis viris, & pueris & mulieribus reliquis jussu Comitiorum servatæ fuerunt, conjuges acceperunt, cæteris ducentis, uti modo dictum, rapere uxores concessum. Quæ omnia, id quod silentio prætereundum non est, proprio comitiorum arbitrio, absque Numinis sanctissimi ea non indignantis autoritate, conclusa & expedita esse, legere est sub finem sacrorum annalium. Sola idololatria Deum iratum reddidit.

§. 27. Civilia illa bella vicinis hostibus occasionem præbuere maxime oportunam armis invadendi Israelitas, quos terras istas occupasse jam multos annos doluerant. Res facilis fuisset summo Deo gentem suam ab injuriis exterorum sartam tectam conser- vare, nisi cultum idololatricum exosus & indignatus, illis ipsis hostibus usus fuisset ad coercendam suorum licentiam. Non rara quidem apud Prophetas leguntur vaticinia contra impios reges & populos alios prædi- cta, quæ eventu destituta esse religio dicere prohibet, ut ita videatur gens Israelitica non non majori curæ fuisse Deo præ cæteris. Sed ista vaticinia de directione interna intel-

telligenda sunt, quam in cunctis rebus publicis intercedere insensibiliter providentia divina dubitare non sinit. Ast apud Israelitas multa perpetrata esse autore Deo, quæ specialem jussionem divinam pro fundamento habuerint, ex sacris annalibus sole, quod ajunt, meridiano clarius elucet.

§. 28. Primo ad castiganda & punienda suorum flagitia usus Deus est Mesopotamiæ rege Cusan Risathaim, cui per octennium eos servire permisit. Sed quum tributis onerati ad meliorem rediissent mentem & supplices ad Regem cœlorum & suam preces funderent, Othoniel divinitus instinctus, jugo excusso, ab hostium insultibus liberavit populum, & quies subsecuta incommoda servitutis præcedentis refarcivit quam plenissime, quæ quies non quadraginta annos durasse, sed quadragesimo anno cœpisse ab Usserio dicitur. Quod interim ad durationem istius quietis attinet, Calovius præeunte Usserio spatium sexaginta & duorum annorum ei, & secutæ oppressioni Moabiticæ octodecim adsignat, ut numerus octoginta annorum, quos inter judicatus Othonielis & Ehudis intercessisse Usserius autor est, compleatur. Othonielem redita pace sexaginta duos annos adhuc vixisse & rem publicam administrasse, vix credibile est.

§. 29. Dicendum igitur, defuncto Othoniele,

C 3

mele,

niele, rempublicam iterum prisco jure gubernatam esse, nimirum ut tribus singulæ suas res suo periculo agerent. Etenim officia illa & auxilia Judicum extraordinaria fuisse Grotius in præloquio ad Annales, jam ante a me laudato, statuit: Ubi tales, in-
 „quies, extra ordinem viros Deus non ex-
 „civit, erat dissolutum reip. corpus, nec
 „quicquam in commune agebatur, atque
 idem, ne Grotii opinio suspecta videatur, cap. II. 16. 17. 18. 19. perhibetur. Tunc iterum, spreto Maximi Numinis cultu, ad idolatriam Israelitæ proni ferebantur, crimenque a Moabitarum rege oppressi luerunt. Pœnitentibus & ad meliora reversis Deus, misericordia motus, belli ducem & libertatis vindicem Ehudem misit principem. Cap. III. 15. Ille dono prophetico cunctis judicibus familiari instructus periculum extremum, Eglonem occisurus, subiit, & perpetrata cæde ad suos redux: Deus, inquit, Moabitas vincendos vobis tradidit, vl. 27. & 28. manifestissime indicans, non humanis sed divinis auspiciis bellum hoc tam feliciter geri.

§. 30. Victoriâ præclarissimâ, (sequemur iterum chronologiam Ufferianam) quies vicennalis & æque diuturna oppressio regis Jabinis exceperè, usque dum ab Debora, fœmina & judicis & vatis vices sustinente, nec non Baraco belli duce, divinitus missis, paxque quiesque restituta fuit anno post Ehudis victo-

victoriam quadragesimo. An laudatus Ehud
 per totum vicennale spatium oppressionem
 Jabis antecedens vixerit & munia Judicis
 obiverit, de eo nihil certi adseram, id tamen
 extra dubitationis aleam positum est, elapso
 eo tempore Israelitas in *divaexian* illam prius
 recidisse, antequam, volente Deo, in manus
 hostium inciderent. Similiter non exami-
 nabo, an Debora triginta tres annos, qui sub-
 jugationem Midianiticam septennalem ante-
 cesserunt, superstes fuerit, an vero interea
 temporis & per quot annos respublica pri-
 stinam formam sustinuerit. Id in præsen-
 tiarum dixisse sufficiat, bellum divinis auspi-
 ciis susceptum & ad finem perductum, quan-
 doquidem Deum, quibus copiis utendum
 c. IV. 6. & quo die præliandum esset vs. 14.
 præcepisse, imo gloriam victoriae non belli
 duci, sed sibi, foeminae imbecillis opera usu-
 ro, attribuisse vs. 9. annales referunt.

§. 31. In omnibus porro bellis, ducibus
 Gideone & Jephtha, nec non Eli & Samuele
 rempublicam tractantibus, gestis, quantum
 modaramini divino attribuendum sit, Jud. c.
 VII. 4. 5. cap. XI. 29. 32. ut & 1. Sam. cap. IV.
 V. VI. VII. legitur, ut labore plura hanc in
 rem allegandi supersedere queam. Sed quid?
 num nullæ populi circa bellum partes fuere?
 ego sentio, quod fuerint. Quum enim Gi-
 leaditæ ab Ammonitis bello premerentur
 iniquo, hi propulsandorum hostium consi-
 lium

lium ceperunt, eumque in finem seniores ad Jephtham, qui eum belli ducem rogarent, & ad sese reducerent, ablegarunt, & reductum pacto cum ipso inito, belli & pacis arbitrum sibi præfecerunt Jud. XI. 5—11.

§. 32. Cave tamen putes, nil quidquam a ducum nominatorum dependisse arbitrio. Etiam si enim Gideon a Deo O. M. mandatum acceperat, quis copiis ex omni numero ad proeliandum uteretur C. VII. 4. 5. cætera tamen arbitrio & prudentiæ Gideonis relicta esse ex eo judico, quandoquidem & insidias illas, de quibus versiculi 16. 17. & severissima animadversio in irrisores illos, Succothi incolas, cap. VIII. 16. Summi Numinis jussione speciali destitutæ leguntur. Ita enim in bellis quibuscumque aliis usu venit, ut imperantes, quorum auspiciis bella geruntur, multa dexteritati & solertiæ ducum committant expedienda, quum ipsorum absentia horumque experientia ita suadeant.

§. 33. Tandem vero & hoc considerationem meretur, quod cuncta hæc bella non in usum omnium tribuum, verum modo in hujus, modo in illius tribus commodum suscepta fuerint. Licet autem Debora totius Israelis liberationem in carmine suo Cap. V. laudare videatur. Dubium tamen hoc evanescit consideranti, tum in quocumque sermone, tum maxime ligato, totum pro parte dici quam sæpissime. Nam quæ pugna a
Bara-

ores ad
 rent, &
 ductum
 arbitrum
 quam a
 arbitrio.
 manda-
 nume-
 s. cœ-
 deonis
 lem &
 & se-
 os, Su-
 Numi-
 c. Ita
 venit,
 la ge-
 lucum
 m ab-
 ant.
 eratio-
 non
 do in
 m su-
 totius
 ap. V.
 c eva-
 e ser-
 parte
 gna a
 Bara-

Baraco pugnata legitur, ejus victoriam solis
 tribubus Naphtali & Sebulon & Isaschar mi-
 litantibus quantum nempe in fortitudine hu-
 mana fuit, Debora in carmine triumphali
 C. V. 15. 18. addicit, aliarum tribuum scilicet
 Rubenitarum, Gileaditarum, Danitarum &
 Asseritarum desidiam vituperans & accusans;
 imo tribus Judæorum, apud quos Keniten-
 ses teste Josepho sedem fixerant, nullas par-
 tes in eo certamine habuisse certum est, si-
 quidem vix credi potest, clientes Judaicæ
 tribus Kenitenses amicitiam cum hostibus
 patronorum coluisse jure clientelæ illæso, &
 illibato. Postea quum Midianitarum armis
 invaderentur Israelitæ, quibus tribum Judæ
 præ cæteris oppressam esse, ex eo, quod ra-
 pinæ usque ad Gazam urbem in finibus ter-
 ritorii Judaici sitam penetrasse dicantur Cap.
 VI. 4. ego conjecturo; tunc Gideon, qui
 se ipsum Manasseadem vs. 15. appellat, a Jo-
 sepho Ephraemita perperam nominatus, præ-
 ter tribus patriæ Manasses homines, dele-
 ctum tribuum Sebulon, Naphtali & Asser
 convocavit, & armis captis, profligatoque
 hoste, cognatam tribum Judæ, tyrannidi
 Midianitarum ereptam, in pristinam liber-
 tatem vindicavit, Ephraëmitis non nisi in
 subsidium adesse jussis, qui id tam ægre tu-
 lerunt, ut res ad bellum civile spectaret, ni-
 si blando sermone Gideon infensos placasset
 animos. Similem ad modum Jephtha non
 pro

pro universa republica Judaica, sed solum pro Gileaditis suis (non solum tribum Gaditarum, ut vulgo putatur ex mente Josephi, sed tribus illas cisjordanas, nempe Rubenicam, Gaditicam, dimidiam tribum Manasseam regionem Gilead vocatam ex Jud. XXI. concilio) se arma cepisse ipse cap. XII. 2. fassus est, atque Ephraemitas castra sua sequi iussos, ast non secutos, idcirco objurgavit vs. 2. 3. nec insolentiam eorum eodem animo, quo Gideon antea tulit.

§. 34. Exacerbavit hæc objurgatio Ephraemitarum seditiosos animos, ut civile bellum oreretur, & Ephraemitæ arma Gileaditis inferrent & manus cum illis consererent. Quo tamen proelio inferiores, clade durissima accepta, pœnas temeritate & iniquitate dignas luerunt, Cap. XII. 4. 5. 6. Anterioribus temporibus respublica Israelitarum eodem civilium armorum infortunio afflictâ, Abimclechi perpeffa fuerat tyrannidem cap. IX. ut adeo dicendum sit, quod res est, Deum benignissimum, reservata sibi summa gubernatione, Judicum ipsorum arbitrio quædam indulgisse, atque ideo Jephtham de conflictu cum Ephraemitis oraculum divinum non consuluisse, sed proprio Marte statuuisse.

§. 35. Quum arbitrium belli maximam partem Summum Numen sibi reservasse ex ante dictis liquidum sit, prona consequentia inde fluit, maximum & supremum pacis arbitrium

solum bitrium penes eundem Deum remansisse. Ea enim jurium circa bellum & pacem solet esse ratio, ut nexu arctissimo conjuncta & penes eos, qui imperio præsumt, inseparabiliter sint, neque uni belli, alteri pacis arbitrium committatur. Interim, quemadmodum Deum quasdam belli partes dispositioni hominum commisisse supra vidimus, eum in modum Jephtha, quantum ex Annalibus constat, inexpectata divina jussione, legatos ad Ammonitas misit iterumque misit, & de pace ad evitanda belli incommoda, cum iis egit. cap. XI. 12. 13. 14. Quid quod & tribus istas, quas conjunctis viribus hostes propulsasse supra memoravimus, mutuo fœdere pacto, ita coisse, omnino dicendum reor, quum conjunctio talis absque fœdere concipi nequeat.

§. 36. Jurisdictio & magistratuum inferiorum constitutio ita absque dubio comparata fuit, ut ii ex præscripto divino supra a nobis allato, a singulis civitatibus eligerentur. Siquidem enim Josua ad clavum reipublicæ sedente, & quod credere fas est, electionem in utilitatem publicam dirigente, ea electio populo concessa fuit, idcirco successores ejus ampliori potestate haud donatos populum electionis jure privasse credendum non est, & quem latet, quantæ turbæ exinde ortæ sint, quod filii Samuelis, pro autoritate, qua pollebat pater, constituti, non vero populi suffra-

fuffragiis electi, munere judiciario ex mente
 plebis haud fungerentur. Hi itaque magi-
 stratus, piis praesertim Judicibus supremis
 rerum summam moderantibus, leges Mosai-
 cas in decisione causarum quod observave-
 rint, non dubito, quippe quibus tam arro-
 gatio quam derogatio dirissimis execrationi-
 bus vetitæ fuerant. Ipsi autem supremi
 Judices, qui vocati sunt, ex eodem divino
 mandato de causis arduis ad sese delatis con-
 sulti, & divino numine edocti, responsa de-
 derunt justissima, nec ad Pontificum sen-
 tentias adstricti fuerunt, nec ad collegii Le-
 vitici oraculum, alternativa namque est lo-
 cutio Deut. XVII. 12. quando summo sacer-
 doti aut Judici morem haud gerentes ana-
 themate adficiuntur execrabili, adeo, ut eo-
 rum opinio infirmo innitatur talo, qui Sy-
 nedrium aliquod ex Levitis aliisque prudenti-
 bus compositum omni tempore decisioni
 causarum arduarum praefectum existimant.

§. 37. Circa sacra Judicum officium ver-
 satum esse, annales memoriae prodiderunt
 cap. II. 16—19. eum vero solum in finem, ut
 populum ab idololatria continerent in cultu
 veri Dei, non ut potestatem aliquid inno-
 vandi usurparent. Laudabile hac in re est
 facinus Gideonis, qui divino spiritu inflam-
 matus, altaria Baalis destruxit. cap. VI. 25. 27.
 noctu, cum auctoritate adhuc publica haud
 praeditus insolentiam plebis metueret inter-
 diu,

x mente diu. Idem tamen præclarus Gideon pote-
 e magi- state, qua pollebet abusus, sacris domesticis
 upremis ab initio ad cultum, ut reor, veri numinis
 s Mosai- institutis, idololatriæ ansam præbuit damno-
 servave- sissimam, atque ita nobis testimonium reli-
 m arro- quit, ipsum tunc temporis a Deo sibi reli-
 rationi- ctum fuisse. Nec silendum hic exemplum
 upremi Eli est, qui ad ætatem decrepitam profectus,
 a divino filiis sacra munia impie obeuntibus, fœminis
 tis con- sacris stuprum inferentibus, numine certe
 onsa de- divino destitutus, plus justo indulserat, &
 um sen- ideo pœnas indulgentiæ horrendas dedit.

egii Le. §. 38. De auctoritate autem & potestate
 e est lo- Judicum circa sacra & lites decidendas ita
 o sacer- videtur, quod in cultu sacro & vera reli-
 tes ana- gione populum magis exemplo & suadendi
 , ut eo- auctoritate, quam pœnarum impositione,
 qui Sy- continere satagerint, id quod exinde liquet,
 prudent- quod ipse Deus cap. II. indignabundus refe-
 decisioni rat, se ne sic quidem, scilicet per Judices,
 mant. Israelitas a cultu deorum arcere potuisse.
 um ver- Litium & causarum controversarum dijudi-
 siderunt cationem, neque per modum appellationis
 nem, ut ad ipsos devolutam, neque tamquam pro-
 in cultu tribumali perpetrata, sed via consultatio-
 d inno- num ad eos delatam esse, verosimile est.
 n re est Etenim potestatem eorum judicarium non
 inflam- nisi extraordinariam causarum inextricabi-
 I. 25. 27. lium fore & quasi propheticam Moses ex
 ca haud divino oraculo Deut. XVII. 9. constituerat,
 t inter- eumque in modum Deborah munus suum
 diu, obiisse,

obiisse, ex Jud. IV. 4. 5. præsumo. Unus enim nec tot tantarumque causarum decidendarum cumulo suffecisset, quum divinus Moses se isti oneri imparem cognosceret, nec collegium quoddam adfessorum in consilium adhibuisse leguntur iudices, ut ideo credam, lites fere omnes in dicasteriis singularum tribuum, maximo reipublicæ comodo terminatas. Samuel tamen quotannis omnem terram peragrans Bethelis, Gilegalis & Mitspæ jus dixit, & domum reversus Ramethi responsa dedit petentibus, atque ita, si quid conjectura recte assequor, summam potestatem judiciariam, inspectionem nimirum in quæcunque inferiora dicasteria, exercuisse videtur.

§. 39. De plurimis quidem iudicibus, quomodo ad tantum fastigium honoris pervenerint, in annalibus sacris altum est silentium, quod autem ad eos, de quibus mentio fit in illis, attinet, alios immediate, alios mediante populi electione huic officio præfectos legimus. Sigonius de rep. Hebr. lib. VII. c. 2. §. 5. asserit omnes Iudices a populo ad imperium pervenisse: Cum autem scriptum est, inquit, Deum populo hunc aut illum Salvatorem excitavisse, significat, Deum populo in mentem injecisse, ut hunc aut illum iudicem belli ducem designaret. Efflagitabat, ut ita statueretur, opinio viri doctissimi de forma reip. Israeliticæ aristocraticæ,

Unus
 n deci-
 divinus
 fceret,
 confi-
 at ideo
 iis fin-
 a com-
 uotans,
 s, Gil-
 rever-
 , atque
 , sum-
 ionem
 alteria,
 , quo-
 perve-
 silen-
 nentio
 os me-
 ffectos
 II. c. 2.
 impe-
 m est,
 m Sal-
 m po-
 aut il-
 Ef-
 i do-
 tocrati-
 ca,

tica. Rectius Grotius ad cap. VIII. vl. 23.
 verba: *Dominabitur vobis dominus* ita explica-
 vit: *Is vobis principes designabit.* Nos sacro-
 rum annalium vestigia sequentes ita statui-
 mus, Deum quidem ut plurimum immedia-
 ta inspiratione & manifestatione iudices illos
 designasse & constituisse, non semel autem
 populo in eligendo partes aliquas reliquisse,
 & faltem directione interna electionem gu-
 bernasse. Jephtha certe non immediata di-
 vina iussione, verum populi suffragiis ad id
 fastigium elatus legitur cap. XI. Vita ipsius
 antea acta iussione divinam haud expecta-
 visse videtur. Collectis enim & coadunatis
 hominibus stipatus raptò vixisse, & ra-
 pinam gentis in gentem tum adhuc licitam,
 si non inter virtutes positam, exercuisse v. 3.
 memoriae proditum est. Verum hoc viven-
 di genus obstare non poterat, quominus
 cæteris paribus divinam vocationem accipe-
 ret. Idem enim egisse Jephtha videtur, quod
 de Davide legitur 1. Sam. XXII. 2. & seq. cap.
 Sed ipse Jephtha humanam iudicavit nego-
 tium esse electionem, qua exercitui præfice-
 batur, siquidem capitulationem, uti nunc
 loqui moris est, cum electoribus sancivit,
 atque, antea quam, se fore rebus feliciter
 gestis dueem, & caput eligentium, solenni
 stipulatione sponsonem impetraverat, arma
 pro ipsis suscipere recusavit, propter memo-
 riam

riam injuriæ, iteratis precibus vix eo adactus, ut patriæ adficiat rebus superesse vellet.

§. 40. Quod cum Gideone & Abimelecho hanc in rem actum, huc non refero. Illius enim laudatur integritas regiæ dignitatis ipsi posterisque delatæ honorem modestia sane incomparabili recusantis, Numinique omne imperii jus vindicantis. Jud. XI. 22. 23. quæ modestia id effecit, ut res exitu careret, & tentata electio successu destitueretur, & quod maximum est, eligentes sane in actu illicito versabantur tum, quum in præjudicium theocratix Gideonem in regale solium efferre studerent. Et ipse idem Gideon jam pridem non suffragiorum popularium ope, sed destinatione divina immediata, ad magistratum & ducatum proregium gerendum pervenerat. cap. VI. 14. Abimelechi autem tyrannis, quæ & titulo & exercitio simul talis fuit, ideoque ex mente Huberi lib. I. S. IX. C. I. §. 6. 7. Phalarismus dicenda, plane in exemplum non est trahenda. Injustitia namque & divina destinatione, & populi suffragiis destituta, jus & titulum imperandi denegavit, parricidium in fratres legitime natos commissum animi crudelissimi indicium prodidit, imo justissima divina vindicta usurpationem tali exitu haud indignam, dedecoravit quam manifestissime cap. IX.

§. 41. Sed quid de Thola & Jairo, qui nulla præeunte divina destinatione, missione aut
ele-

ductus,
let.
nelecho
Illius
atis ipsi
ia sane
e omne
3. quæ
ret, &
& quod
illicito
n theo-
fferre
oridem
sed de-
tratum
rvener-
rannis,
s fuit,
K. C. I.
exem-
que &
uis de-
egavit,
com-
prodi-
surpa-
ecora-
ni nul-
ne aut
ele-

electione populari, imperium sibi arrogasse videntur, dicendum est? cap. X. 1. 3. Rem æstimandam & judicandam ex cap. II. 18. dico. Hic autem excitatio iudicum ipsi Numini adscribitur, ideoque statuendum, silentibus licet annalibus, istos Abimelechi exemplum haud secutos, nec munus invito Numine aggressos esse, quum, si id fecissent, laudibus, quibus ornati inveniuntur, non caruissent modo, verum etiam pœnas justissimas non evitassent.

§. 42. Disquirendum adhuc superest, num iudices uni, vel paucis tribubus præfuerint, an vero universæ omnium tribuum civitati. Dubium mihi movetur consideranti, Jephtham a solis senioribus, & populo Gileaditensi, imperio præfectum, cap. XI. 11. & pro his quoque solis sese arma cepisse, pronunciasse cap. XII. 2. Accedit, quod supra §. 33. ex annalibus sacris demonstravi, Baracum pro duabus tribubus, Naphtali & Sebulon præcipue, & Gideonem maxime ad liberandam tribum Judaicam arma intulisse oppressoribus. Nusquam etiam deprehendes expressam mentionem, quod fasces super totam civitatem cunctarum tribuum tenuerint, quid quod indefinita illa locutio, qua Israël em judicasse, aut e manibus hostium eripuisse dicuntur, non incommodam interpretationem recipere videtur, de partibus reipublicæ Israëliticæ, non de tota, ex asse
D intel-

intelligenda, adeo ut, si quando una vel altera tribus imperio iudicis paruerit, reliqua tamen respublica sub optimatum vel quod alii malunt, totius populi moderamine manserit. Ita sane ex sacris apparet annalibus, & si verum fateri licet, compendiosa factorum a Iudicibus perpetratorum narratio sæpius dubium reddit lectorem, quid in hac, quid in illa re statuendum. Quidquid sit, ego amplitudinem magistratus ab ipsis gesti ex Deut. XVII. æstimandam sentio. Ibi vero non una alterave tribus iudici dicto audiens esse iubetur, aut ad universum populum dirigitur oratio, non secus, ac summi sacerdotis aut Levitici collegii oraculum, ut consulerent in causis arduis, omnes reipublicæ cives ibidem iussi sunt. Jam igitur ita concludo, armorum quidem curam particularem fuisse, prout necessitas modo hujus, modo alterius tribus auxilium poscebat, cætera vero negotia, & inter hæc facultatem responsa dandi petentibus, omnem comprehendisse rempublicam.

§. 43. Conciliorum frequentiam ii ut statuunt, necesse est, qui democraticum regimen populi Israelitici finxere. Ita Cunæus lib. I. cap. XII. potestatem Synedrui quidem magni facit, attamen ad comitiorum plebis, cita alligat, inquiens: Tum & quod summæ potestatis est, regem quoque constituebant senatores synedrui, ac de bello gerendo,

vel al- rando, deque hostibus profligandis & de,
 reliqua proferendo imperio deliberabant. Sed quo-
 el quod niam hæc ejusmodi erant, in quibus salus
 ramine omnium, & summa reipublicæ vertebatur,
 annali consultatum de his plerumque cum populo,
 endiosa est. Num plerumque consultatum sit, ex
 a narra- relatione sacrorum annalium non liquet. Il-
 quid in- lud tamen merito rejiciendum, quod extra
 uid quid comitia jus belli & pacis synedrio adscriba-
 ab ipfis- tur, quum potius aut judicem aut ipsum po-
 tio. Ibi- pulum ex oraculo divino de bello & pace
 eto au- stauisse, exemplorum supra recensitorum
 popu- historia abunde testetur. Quoties igitur po-
 summi- pulus moderamini rerum ipse præfuit, toties
 um, ut- rem non nisi in comitiis expediri potuisse
 ipubli- certissimum est. Exempla quidem hujus rei
 tur ita- hæc sunt. Primum est comitorum illorum,
 particu- ubi de coercenda Gabæanorum lascivia de-
 hujus, liberatum, & bellum tribui Benjamitica in-
 at, cœ- ferendum decretum est. Atque hæc comi-
 ultatem- tia, licet una tribus defuerit, universalia
 ompre- merito dici possunt. Particularia comitia
 ut sta- fuere, quando Gileaditæ de profligandis ho-
 n regi- stibus, deque eligendo eum in finem belli
 Cunæus- duce, concilium habebant, ipsumque Jeph-
 quidem- tham non elegerunt solum, verum etiam,
 plebis- sponse solenni inita, inaugurarunt. Jud.
 d sum- cap. XI. II. Gideone mortuo, ubi Abimele-
 confi- chus regnum anhelabat, sublatisque fratri-
 ello ge- bus, qui ipsi obstare putabantur, Sichemi-
 rando,- terum potiebatur, convocanda omnino erant
 comi-

D 2

comitia, quibus per suffragia (electionem enim coactam violentæ in totum occupatio- ni, ut titulo justo superbiret, prætulisse videtur) electus, solenni more inauguraretur cap. IX. 6. Hæc autem ipsa Comitia non a iudice publicæ consultationis causa convoca- ta, sed vacante, ut ita loquar, solio, a po- pulo ipso instituta apparent.

§. 44. Conciliorum a Iudice indictorum exemplum sacri annales nullum memorant & si recte puto, vix convocata esse putan- dum est. Iudices enim, tantum abest, ut populi ad comitia convocati consiliis egue- rint, oraculo divino instructi, ut potius Deus eorum consultationem in rebus arduis Deut. XVII. cunctis injunxerit. Comitio- rum a Samuele indictorum aliam rationem fuisse historia illius temporis abunde demon- strat. Posteaquam enim populi tumultuan- tis seniores, conventiculis eum in finem ci- tra dubium habitis, delecti & deputati ad Sa- muelem confluxissent regemque petiissent Deusque rebellibus in proprium ipsorum damnum, indulgendum mandasset, tunc co- mitiis adesse Israelitæ a Samuele bis jussi le- guntur 1. Sam. X. 17. XI. 14. XII. 1. seq. non ut cum iis de electione regis consilia confer- ret, sed ut rex ab ipso designatus Numine populo publice præficeretur, & obedientia nova regi præstanda præciperetur, tum de- nique, ut Samuel muneris a sese justissimi

gesti

ionem gestu & tunc deponendi publicas rationes redderet.

§. 45. Hæc omnia ita sese habuisse concedent forsan plurimi, qui rerum gestarum seriem ex ipsis fontibus deducendam esse mecum facient. Sed instabit, credo, aliquis, quæ facies reipublicæ Israeliticæ fuerit, quando Israelitæ ab hostibus subacti, tributum victoribus solverunt. Ego quidem calculum adjicio sententiæ Grotii servitutes Israelitarum alteram Midianiticam, alteram Moabiticam, ita explicantis ad cap. III. 8. quod pacem gravibus tributis redimere coacti sint, non tamen ut præsidia ab regibus acciperent. Ulterius addo: Etiam si forsan quotannis tributum pendere, immo etiam amicitiam victorum submissius colore obstricti fuerint, interim tamen jura imperii super subditos & cives haud sublata esse, sed eadem mansisse. Dicta, quod intermisit Grotius exemplis historicis probabo: quum Jabinus Chananæus Israelitas oppressos tenebat, nihilo tamen fecius Debora prophetis virile munus obiens pro tribunali quasi sedit & quærentibus responsa impertivit. cap. IV. Nonne Jephtha tempore servitutis Ammoniticæ in solennibus comitiis dux exercitus constitutus legitur cap. XI. Quid? quod toto tempore, quo Simson fascis tenuit, Israelitas a Philistinis servitute oppressos ex cap. XV. II. intelligimus.

D 3

§. 46.

§. 46. Jam quæris ex me sententiam meam, quam formam imperii hisce temporibus fuisse ego existimem? Ecce rempublicam Israeliticam, *theocraticum systema, civitatum, quæ singula fere universum imperium sub moderamine Dei habuerint, appellandum censeo.* Atque hoc ut ita censeam, & prima initia regiminis post egressum ex Ægypto, & res sub iudicibus gestæ persuadent, imo etiam finis hujus periodi regis electo postulat. Nam ut de initiis primum dicam, fœdus illud illustre inter Deum & gentem Israeliticam, de quo Exod. XIX. 3—8. singularis alicujus regiminis omnino demonstrat initia. Sub regno nimirum potentia divinæ, quod dicitur in theologorum schola, non secus ac cœteri homines, jam tum comprehendebantur Israelitæ, ut ad stabilendum illud stipulationis solennitate opus haud esset. Sequitur ergo, ne frustra inter Deum & homines aliquid actum dicamus, extraordinarium quoddam imperium Dei, solenni hoc fœdere inter medio, in gentem Israëlitarum tunc fundatum. Respondit initio singularis regimen administrandi modus. Etenim bella auspiciis divinis gestæ, Judices juri in arduis causis dicundo, & bellis præfectos, jus circa sacra externum soli Deo reservatum, poenas tot genti ob inobedientiam inflictas, jus legum ipsi Numini reservatum ea, quæ in §§is antecedentibus

tibu
mor
deor
riæ
imp
bis
attin
sibi
solat
imp
extr
quo
min
ordi
man
secu
crati
§.
publ
gula
mod
cens
runt
refer
part
obse
Josu
nais
ut li
gula
impe

tibus à nobis dicta sunt, perhibent, & memoranda hic & integritas & attestatio Gideonis est, qui honorem regiae & haereditariae dignitatis deprecatus, summo Deo jus imperandi attribuit; *Dominus, inquit, vobis dominabitur.* Quod denique ad finem attinet, Samuelem de abrogatione imperii sibi eousque concrediti querentem ita consolatus est Deus, ut non illius, sed suum imperium detrectari & abrogari dixerit. Hoc extraordinarium imperium quum singulari, quod fingeretur, nomine, opus haberet, nominibus formarum imperiorum humanorum ordinariis ad eam irregularem regiminis formam haud quadrantibus; finxit jam ante secula Josephus peculiare nomen, & *Theocratiam* appellavit eam rempublicam.

§. 47. Ut autem Systema civitatum rempublicam Israeliticam appellarem, quae singulari universum fere imperium habuerint sub moderamine Dei Maximi, eo me supra recensita exempla rerum gestarum adduxerunt. Etenim Deum non omnia jura sibi reservasse plenissime, sed quasdam regiminis partes hominibus reliquisse supra non semel observavimus. Tempore senioratus obitum Josuae infecuti duae tribus de bello Chanaanais inferendo foedus inivere §. 19. caeteris, ut liquet, tribus pacem colentibus. Singulas tribus in subditos quosdam Chanaanos imperium, §. 20. nec non suos magistratus

electionis ope constitutos habuisse §. 27. supra vidimus. Et utut collegium illud Leviticum causarum arduarum decisioni præfatum naturæ systematicæ civitatis adversari videatur & supremæ potestatis jus tribuum singularum perimere videatur, potius tamen hic locum habet id, quod Huberus de Concilio fœderatarum civitatum docet lib. „I. S. III. cap. III. §. 25. Quinimo, inquit, „etsi convenit, ut apud commune fœderatorum concilium, vel eum, qui in fœdere „superior est, cives singularum civitatum „certis ex causis rei fiant, damnatique puniantur, id nec ipsum potestati summæ adversari docet Proculus Jctus in d. I. VII. Non parvam similitudinem hoc inter & Concilium Amphictyonicum inveniri puto, quod universæ Græciæ unum in publicis causis tribunal statuisset, & singulis Græciæ civitatibus non ademisset summam potestatem, Huberus ex Emmio de Conc. Amph. docuit cit. loc. §. 9.

§. 48. Systematicam hanc civitatem sequenti tempestate, quæ præeunte Josepho supra a nobis Anarchia vocata est, mansisse non est cur dubitem. Nam quod actum fuisse in concilio indictorum comitorum ad Gibæanorum lasciviam multandam videmus, & quod deinceps statutum esse constat, ne tribus Benjamitica plane interiret, naturæ systematicæ civitatis eo minus repugnat, quocir-

certius est, talibus in Comitibus civitatum fœdere conjunctarum regulariter de bello suscipiendo & pace restituenda agi solere. His porro temporum intermediis spatiis, quibus iudices haud adfuisse supra asseruimus, imperii formulam eandem existisse omnino statuendum esse censeo, quum vix credibile sit, per intervalla omnes tribus per *σύγγυσι πολιτείας* in unam coaluisse civitatem.

§. 49. Sed infirmo hoc argumentum niti fundamento videbitur illis, qui monarchicum Judicum regimen defendunt. Ego vero nec tum, quando Judices rerum moderamini a Deo O. M. præfecti sunt, systematicam formam plane immutatam ex sacris literis conjicio. Nam, ut a primis initiis rem deducam, ex Deut. XVII. 9. constat, quod summum Numen aut Sacerdoti, aut Levitarum collegio, aut Judici extraordinem ex citato vices suas demandaverit pari conditione, nec huic majorem in populum potestatem, quam Pontifici vel collegio Levitarum concesserit. Limites itaque potestatis suæ Judices extraordinarii excessisse, & plus, quam fas fuit, sibi arrogasse haud videntur, quos divino instructos spiritu fuisse scimus, & quos divina hæc sanctio latere non potuit. Imo series rerum deinceps actarum supra a nobis relata commonstrat, Judicibus fasces tenentibus, tribus tamquam civitates summo imperio præditas, singulas summam potestatem

retinuisse. Bella plurima, si non omnia, non cunctarum tribuum, sed singularum, sed quarumdam speciali foedere junctarum, copiis gesta §. 33. legi queunt, nec repetitione egent. Indicant autem id, quod a me statuitur, singulas tribus summa potestate gavisas, quoniam jus belli ceu præcipuum jus majestaticum, quid de cæteris judicandum liquidissime indigitat: & si verum est, quod §. 42. a nobis exemplis manifestissimis assertum est, Judices bella illa particularia gessisse, iterdum ab una alterave tribu electos, quis est, qui jam in dubium vocare audeat, Judices illos particulares belli duces fuisse, non generales. Quamvis autem ipse ego §. 42. asseruerim, potestatem illorum judicandi universalem fuisse; talem tamen judicandi potestatem vel certo collegio, vel uni, qui in foedere superior est (addo vel ei, qui in una civitate cum summa dictatoria potestate est) delatam non tollere, jam §. 47. præc. ex Hubero probavi.

§. 50. Quum ergo rempublicam Israeliticam omnium tribuum non unam civitatem, sed systema duodecim civitatum haud foedere aliquo humano conjunctum (nam si ita loquerer, theocratiam plane respuerem) verum systema theocraticum, h. e. divinis auspiciis gubernatum defendi, prætermittendum hic non est, quin, quæ forma in singulis tribubus obtinuerit, paucis dicatur. Num
ari-

aristocratia, an vero dæmocratia prævaluerit, in utramque partem disputari potest. Electionem magistratuum, populo quidem supra adscripti juxta tenorem divinæ sanctionis, nec minus Jephtham suffragiis Gileaditarum ducem electum bello memoravi, quid? quod etiam comitiorum usum adstruxi. Ut adeo pro dæmocratia pronunciandum videatur. Attamen dubio haud caret, an totus populus an verò proceres & optimates populi intelligendi. Illud suadere videtur confluxus ille hominum in Comitibus Gibæanorum lasciviæ coercendæ gratia indictis, quoniam jus quorumcunque comparandi in Comitibus exinde apparere videtur. Hoc autem, scilicet seniorum & optimatum eminentius jus, argumentis non destituitur. Primo enim Seniores i. e. optimates, Josua fati defuncto, clavum reip. tenuisse, & optime reip. præfuisse laudantur. Jud. II. 7. Tum quoque Jephtham, non universæ populi multitudini sed optimatum suffragiis electionem debuisse ex Jud. XI. 5. 7. 8. 9. 10. 11. constat. Quibus consideratis dubitandum amplius non cenfeo, quin Aristocraticam formam singulis attribuam tribubus.

§. 51. Sed quæritur: anne jus *ἀπονεμίαν*, tum, cum Judex extraordinarius huic vel illi tribui datus est, interea deletum aut suspensum fuerit? Negativa mihi hic præaffirmativa placet. Etenim hunc divinitus & ad

ad bellum feliciter administrandum excitatum Dei vices quasi gessisse, certum est. Deum Judici majora, quam Summo Pontifici, aut Levitico collegio, non attribuisse, paulo ante ex sanctione illa pragmatica, quæ Deut. XVII. 9. perscripta est, adserui. Quod ergo §. 49. de tota rep. Israelitica adstruxi, systematicam naturam per hanc summi Pontificis, aut Collegii Levitici auctoritatem, Judicumve munus plane non fuisse sublatam, illud cur non ad quamcunque civitatem singularum tribuum applicandum sit, non video, eum in modum, ut Judex magistratus extraordinarius ad vices theocratix causarum arduarum decisione obeundas a Deo constitutus & dux belli divinitus designatus dicatur, constitutione magistratum inferiorum, & dispositione aliarum rerum minorum arbitrio optimatum relictis. Num denique potestas Judicum *dictatoria* jure suo appelletur, eam quæstionem ita definiendam statuo, ut *Dictatores* suffetibus illis Israeliticis non plane similes, neque tamen plane dissimiles fuisse, & quod in proverbium abiit: Omne simili claudicat, hoc casu etiam accidere statuam.

§. 52. Mira videbitur forsitan hæc nova opinio mea, mixturam aliquam divini humanive regiminis a me defendi, atque ita theocraticum civitatum systema effectum esse. Verum enim vero, ipse Josephus, si recte

recte intelligatur, mecum facit, & mixtu-
 ram divini humanique imperii adstruxit. Huc
 faciunt ea, quæ Conringius in diff. a nobis
 jam laudata de politia sive republica Hebræo-
 rum §. 42. 43. 44. ex Josepho exscripsit, ubi
 eum, quod modo theocraticum, modo ari-
 stocraticum, modo monarchicum regimen
 appellaverit, partim refutat, partim conci-
 liat. Totus autem in eo est Conringius, ut
 demonstret, Josephum, ubi theocratiam ap-
 pellaverit, quod in libris contra Appionem
 scriptis fecerit, quam accuratissime, neque
 ita accurate loqui voluisse, tum, quum Mo-
 sen ad gentem suam verba facientem & Ari-
 stocratiam laudantem ex Deut. XVII. indu-
 xerit, lib. IV. Antiq. cap. 7. & quum quasi
 aliud agens cap. IV. ἀρχαιολογίας, ante reges
 Hebræam gentem gubernasse ἀρχοντας, τὲς
 προσπαγορευμένους κελτάς καὶ μονάρχους, i. e. Prin-
 cipes, qui appellati fuerint Judices & mo-
 narchæ, narraverit. Consentimus Conrin-
 gio non accurate hæc postrema a Josepho
 dicta esse, licet nec Conringium ipsum rem
 acu tetigisse infra demonstraturus sim. In-
 terea tamen, quoniam Josephus quando Mo-
 sen Aristocratiam laudantem per Hypoty-
 pyam induxit, arbitrio populi non nihil ad-
 scripsit, & systematica civitas non raro Ari-
 stocratia dicatur, idcirco Josephum non qui-
 dem accurate loquutum & tamen non plane
 errasse concludo. Et si porro Josephus ita
 ex.

explicetur, quod *οι προσχγορευόμενοι κεταιι ηα μόναρχοι* vices Dei in administrando imperio theocratico, gesserint, quam explicationem Josephi oratio respuere haud videtur, tunc omnis difficultas interpretationis & contradictio evanescit.

§. 53. Quum igitur nostra sententia firmissimo fundamento superstructa & a quibuscumque dubiis liberata sit, prona quidem argumenti consequentia est, cœteras omnes a me supra recensitas virorum illustrium opiniones, huic meæ sententiæ contrarias, alias aliis a veritatis tramite alieniores esse, nec difficile iudicatu puto esse lectoribus, quid primum *ψευδος* cujuscumque opinionis exstiterit, & quomodo extra veritatis oleas elapsi viri doctissimi in avia inciderint. Interea tamen & hoc paucis delibasse, haud injucundum lectori fore confisus, singulas opiniones brevissimis verbis perstringam, & ordinem a me jam antea observatam sequar.

§. 54. Primus Houtuynius obvenit Jureconsultus Belga, qui humanum regimen reip. Israeliticæ ratus, monarchice illud administratum fuisse defendit, Rechenbergium idcirco nactus adversarium & refutorem. Duplicem errorem erravit Houtuynius, primum, dum Deo O. M. nullas partes imperii theocratici reliquit, alterum, quoniam Judices monarchas ratus, eorum potestati plus justo adscripsit, & formam monarchicam
 appel-

appellavit. Scio quidem, Conringium in disputatione sæpius a me laudata §. 48. contra Sigonium aliosque Aristocratiaæ adfertores disputantem statuisse, ea quæ quantulumcumque in theocratia, hominum fuerint relicta arbitrio, rectius ad monarchiam, quam aristocratiam referri. Verum enim vero, quod illæsa tanti viri existimatione dixerim, si contemplamur suffetes illos, magistratum divinum gessisse atque præterea nihil juris habuisse, populum autem ex indulta Summi Numinis, suo jure nonnullas imperii partes habuisse, monarchicæ formæ adfertores quam longissime a veri via recessisse videntur.

§. 55. Eundem fere errorem sed non plane eundem errasse videmus Menochium, qui monarchiam aristocratiaæ mixtam dixit Israelitarum rempublicam. Non est cur refutationi hujus opinionis diutius immorer, quum eadem, quæ §. præc. contra Houtuyni monarchiam humanam dicta sunt, hic etiam contra Menochii monarchiam dicenda sint, & quantum ad mixturam Aristocratiaæ attinet, Menochius & Sigonius §. sequent. una opera refutari queant.

§. 56. Hic igitur Sigonius quid ad stabilendam suam de forma aristocratica opinionem adlegaverit, supra §. 8. & 9. retuli. Imperio optimatum virum doctissimum valde faventem eoque ipso monarchis injurium
cen-

cenſeo, dum naturam theocratiaꝝ in eo con-
 ſiſtere docuit, quod ſumma rerum penes
 optimates fuerit, & quod Iudices non omni-
 moda, ſed legibus adſtricta poteſtate fuerint
 præditi. De iudicum poteſtate ita loquitur:
 „Significavit aperte Samuel lib. I. cap. VIII.
 „Iudicibus rerum ſummam ex lege habenti-
 „bus regnaſſe Deum ſuper Hebræos, quia
 „lex dominata eſſet; imperio vero ad re-
 „gem, gentium more translato, *Deum* non
 „regnaturum, cum non penes legem, ſed
 „penes voluntatem unius hominis ſumma
 „rerum eſſet futura. Quæſi vero Salomon
Debræuſus Prov. VIII. 15. 16. minus vere edi-
 xerit, dum imperantes, ſive reges, ſive prin-
 cipes, ſive quoscumque alios, divina ita
 diſponente ſapientia, faſces tenere dixit.
 Valde & vehementer ſane errat iſta Sigonii
 explicatio theocratiaꝝ, revera ita totam theo-
 cratiam evertentis & tollentis. Nam quo-
 niam Deum jus circa ſacra & circa leges pla-
 ne ſibi reſervaviſſe nec quidquam juris circa
 illa & has cum optimatibus communicaviſſe,
 ex ante dictis conſtat, quo veritatis colore
 tandem gaudebit opinio Sigonii, omnimo-
 dam poteſtatem, theocratia ſublata, optima-
 tibus adjudicantis? Cæterum doctrinaꝝ Sigo-
 nii tripartitam quodammodo Hebræorum
 rempublicam afferentis, ſi ſalva id fiat theo-
 cratia divina non plane adverſor. Etenim
 quando Sigonius lib. I. c. V. circa finem con-
 cludit,

clud
 man
 gula
 con
 quo
 pecu
 illa
 ſyſte
 S
 pula
 atqu
 odic
 pro
 pon
 Prin
 præ
 ſpui
 dan
 run
 auc
 blic
 ſen
 pub
 Et
 ob
 da
 ac
 tia
 Ju
 tu

con- cludit, omnium tribuum complexum pri-
 ones rempublicam fuisse, easque tribus sin-
 mni- gulas civitatem quamdam urbibus & pagis
 erint consistenter constituisse, quarum urbium
 itur: quorumque pagorum singulae rationis suas
 VIII. peculiare habuerint, quid quæso tripartita
 senti- illa respublica aliud fuit, quam quod nos
 quia systema civitatum appellavimus.

§. 57. Error eorum, qui nimio status po-
 d re- pularis amore, nimioque erga monarcharum
 non atque optimatum imperium, eoque injusto
 sed odio abrepti, ex forma regiminis Israelitica,
 nma pro stabilienda *democratia* argumentorum
 mon pondera quæsierunt, in propatulo est.
 edi- Primo enim Theocratia monarchiæ speciem
 prin- præ se ferens democraticam licentiam re-
 a ita spuit. Tum senioribus i. e. optimatibus quæ-
 dixit. dam administranda fuisse concessa, supra ite-
 onii rum iterumque allegavimus, nec de plebis
 heo- auctoritate circa curandam summam reipu-
 quo- blicæ occurrit quidquam. Et de comitiis
 pla- sentio, seniores & optimates ibi de rebus
 circa publicis statuisse, obsequii gloria plebi reli-
 asse, cta. Denique natura systematicæ civitatis
 lore obstat, quominus Israelitas in uno corpore
 mo- democratice gubernatos adfirmemus.

§. 58. Grotii sententiæ quominus totus
 rum accedam ideo impediatur, quoniam Theocra-
 neo- tiæ debitum honorem demere, deficientibus
 nim Judicibus, nimis laxum, imo fere dissolu-
 con- tum corpus statuisse, suffetibus autem istis

E

fascis

fasces capeffentibus, systematicam formam
 negasse videtur. E contrario ego nullo non
 tempore Theocratiam vires suas exseruisse,
 etiam illa tempestate, quam Anarchiam Jo-
 sephus dicendam autumavit, supra demon-
 stravi. Et quamquam ipse antea defendi,
 singulas tribus jure aliquo *αὐτοκρατίας*, salva
 tamen theocratia, de summa rerum suæ ci-
 vitatis statuisse, nihilo tamen secius statum
 Hebræorum Græciæ, concilio Achaico sive
 Amphictyónico dissoluto, similem fuisse
 haud concedo, siquidem collegii Levitici a
 Deo constituti auctoritatem eandem supra
 adserui, qualem concilii Achaici potestatem
 Emmius descripsit, ut ideo dicendum sit, ni-
 miam laxitatem & dissolutionem corporis
 hujus systematici auctoritate concilii Leviti-
 ci impeditam fuisse. Quod cæterum Gro-
 tius putavit, sub iudicibus tamquam monar-
 chis cunctas tribus in unam civitatem cito
 coaluisse, & systematicam naturam ea ætate
 ad tempus evanuisse, istud aliter dicendum
 ex iis, quæ de munere Judicum retuli, ju-
 dico. Houtuynii sententiæ, quæ singulis
 tribubus summum imperium attribuit, ea
 ætate, quæ Josuam inter & Othonielem in-
 tercessit, cur calculum haud adjiciam, in
 promptu ratio est, scilicet, quoniam & theo-
 cratiam nullam habet, & subsequenter
 temporibus rempublicam monarchice gu-
 bernatam a iudicibus esse contendit.

§. 59. Summum imperium Pontifici summo, Dei vice, gerendum, ab initio jure foederis inter Deum & Hebræos pacti, destinatum, quæ sententia Hobbesii est, non plane nego. Ipse enim Deus Exodi XIX. 6. ubi prima theocratia initia deprehenduntur, regnum sacerdotale rempublicam Hebræorum fore, i. e. regnum theocraticum per sacerdotes administratum iri, constituit. Sed postea idem summus Hebræorum Rex Deut. XVII. Pontifici non modo concilium Levitorum adjunxit, & arrogavit, verum etiam Judices illos, quos tempestatum necessitate postulante, excitaturus foret, in locum tam ipsius Pontificis quam concilii Levitici surrogavit, iisque cunctis eandem concessit potestatem. Si itaque Judices destinatione divina non minorem adepti auctoritatem sunt, quam sacerdotes, quis quæso Hobbesio ad stipulabitur, *jure* summo sacerdoti semper debitum, *facto* autem penes Judices fuisse imperium asserenti.

§. 60. Quod superest Rechenbergii & Conringii sententias, quantum ad theocraticum regimen attinet, omnino approbo. In illo autem desidero, quod ea, quæ privato arbitrio permessa fuisse, supra plus semel memoravi, non tantum ex mente doctissimorum virorum, sed etiam juxta sacrorum annalium relationem, plane intermiserit, adeoque puram theocratiam rempublicam

cam esse Hebræorum voluerit. Conringius autem quamvis nonnullum penes homines rerum publicarum arbitrium fuisse, semel atque iterum in laudata dissertatione adfirmaverit, in eo tamen virum civilis prudentiæ doctorem celeberrimum lapsum cenfeo, quod §. 49. quantacumque in Hebræorum republica penes homines fuerit, illam ipsam rempublicam Monarchiam dicendam autumaverit, quum tamen sole, quod ajunt, meridiano clarius a nobis demonstratum sit, rempublicam hanc humanam, quantacumque inter Hebræos obtinuerit, systemati civitatum fuisse simillimam.

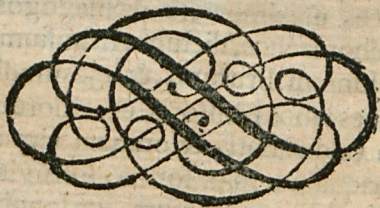
§. 61. Hac reipublicæ Hebraicæ forma quid præstantius, quid antiquius in omni terrarum orbe invenietur. Laudent alii monarchiarum exactum imperium, alii optimatum rempublicam, alii popularem licentiam, prout quisque sua interesse putat. Ego certe eam remp. felicissimam fuisse judico, quam ipse Deus imperio suo divino peculiari dignatus & moderatus est. Laudantur & beata habentur illa regna, quibus imperantes potentia pollentes, & justitia atque clementia incluti præsent, ut subditi contra alienas oppressiones tuti, justitiæ & æquitatis fructibus gaudeant, juris & æqui ipsi studiosi. Jam quæ potentia imperantium omnipotentia divinæ par, quis imperans justus & æquus tam observans, Maxime iniqui, maxime stulti

stulti itaque fuerunt Judæi, qui divini imperii impatientes & pertæsi, humanam gubernationem vicinis gentibus adsuetam, præ illo optarunt.

§. 62. Interim quia theocratia nostra sane singularissima reipublicæ forma fuit, Dei ipsius imperio superbiens, hinc certe liquidissime constat, male agere eos, qui ea, quæ hac theocratia ætate accidere vident, in exemplum allegant, & nil justum in nostris rebus publicis credunt, nisi quod in theocratia obtinuisse deprehendunt, aut conjecturant. Hinc videas absolutissimorum imperiorum Mæcenatem, Hobbesium, ad præstruendam opinionem suam dicta biblica Deut. V. 27. Jos. I. 16. allegasse, ad theocratiam spectantia, de Cive, cap. XI. §. 6. allegasse, imo etiam aristocratiarum patronos ea, quæ de Synedrii potestate dicuntur, pro stabiliendo optimatum imperio in medium non raro proferre, maxime vero dæmagogos illos & Monarchomachos, dictum Althusium, Stephanum Junium Brutum, & ejusmodi farina homines alios, historia comitiorum Judaicorum valde abuti, & omnem vim imperii, in unaquaque reip. forma, solis vindicare comitiis. Error omnium, ut longius redarguatur, mereri non videtur, in oculos rem recte & rite perpendentium liquidissime incurrens. Illud monuisse sufficiet ad singularissimam hanc imperii theocratici formam

nam quascumque republicas non recte re-
 ferri reformandas; quasdam autem imperii
 partes juxta theocratici imperii partes juxta
 theocratici imperii modum æstimare velle,
 cæteris præteritis, hoc certe longe absurdif-
 simum esse, quum jam in principio a me de-
 monstratum sit, non nisi cunctis imperii par-
 tibus perspectis, & inter se collatis, de for-
 ma aut præstantia rite æstimari. Quidquid
 sit, ea, quæ a popularis licentiæ vindicibus
 ex theocratia nostra in medium proferuntur,
 firmo defectui fundamento is sane mecum
 consentiet, qui pœnas divinas justissimas
 lascivienti & libertate concessa abutenti ple-
 beculæ non semel irrogatas ea, qua par-
 est, attentione contempla-
 bitur.

Tantum!

te re:
perii
juxta
elle,
ardif-
e de-
par-
for-
quid
cibus
ntur,
cum
imas
ple-
ar

NC

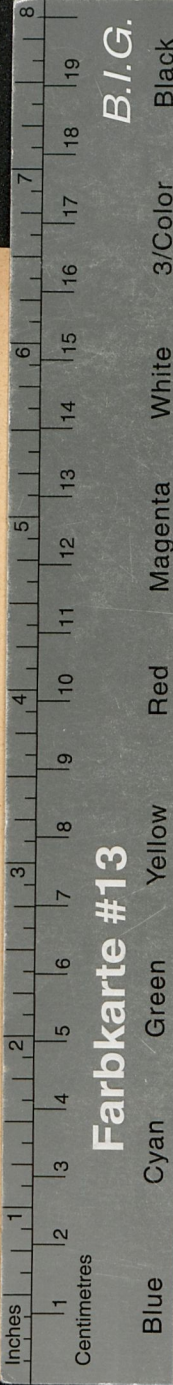
NC

7c 1877

X 2368846

B.I.G.

Farbkarte #13

Theocraticum Tribuum
Israeliticarum
SYSTEMA

2

Seu de
**Forma Reipublicæ
Israeliticæ**
ante Regum tempora;

P. 412,

Auctore
**Sebastiano Eberhardo
Jhering,**
erenissimi Principi Frisiæ Orientalis à Confilis Regiminis
& Ecclesiasticis.

501877

BREMÆ,
In Officina Saurmanniana,
1731.

